

Mücadele

Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu Yayın Organı

Ekim

1977

Sayı 13

Fiyatı 50 pf

ATİF 2. GENEL KURULU

28/29/30 EKİM 1977

FRANKFURT/MAIN

Haus der Jugend/Deutschhermufer 12

ATİF 2. GENEL KURULUNA KATILALIM!

Türkiyeli İşçiler, Arkadaşlar, Kardeşler...

Batı Almanya'da ilerici-yurtsever Türkiyeli emekçilerin örgütü olan ATİF II. Genel Kurulunu 28/29/30 Ekim tarihlerinde Frankfurt'ta yapıyor. Bütün Türkiyeli ilerici işçi ve gençleri, bu Genel Kurul'a katılmaya çağırıyoruz.

ATİF bundan bir buçuk yıl önce, Batı Almanya'da ve Batı Berlin'deki on Türkiyeli işçi Derneğinin bir araya gelerek oluşturduğu bir federasyondur. ATİF'in amacı, Batı Almanya ve Batı Berlin'deki Türkiyeli ilerici emekçileri, işçileri, turist işçileri, emekçi gençleri birleştirmek ve onları gerek burada ekonomik ve demokratik haklarını savunmaya, ve gerekse Türkiyede halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini desteklemeye seferber etmektir. ATİF Türkiyeli ilerici emekçiler arasında mücadeleci birliği sağlamayı kendine amaç edinmiştir. ATİF, Türkiyeli emekçilerle, Almanya'da çalışan çeşitli milliyetlerden diğer yabancı işçiler ve Alman işçiler a-

rasında mücadeleci birlik ve dayanışmayı sağlamayı, bunun için mücadele etmeyi kendine görev edinmiştir.

Türkiyeli İşçiler, Emekçiler, Kardeşler...

Bizler, Türkiyedeki hakim sınıflar tarafından, yurtdışına bir mal gibi satılan ücret köleleriyiz. İçinde yaşadığımız ve çalıştığımız Batı Almanya ve Batı Berlin'de; emperyalist Batı Alman tekelci patronları bizi iligimize, kemiğimize kadar sömürüyor. Emperyalist Batı Alman patronları ve onların devleti; 'yabancılar kanunu' adı verilen ırkçı bir kanun ile bizim elimizden her türlü hakkımızı almış durumdadır. Batı Almanya ve Batı Berlin'de, ikinci sınıf insan muamelesi gören yabancı işçilerin bir bölümü biz Türkiyeli işçiler; en ağır işlerde en düşük ücretlerle çalışmaktayız. En kötü evlerde, fahiş kiralarla oturmaktayız. Evde, işyerinde, çarşıda, polis-te hayatın her alanında, Alman patronlarının ırkçı propagandası sonucu horlanmakta-

yıız. Her an yurtdışı edilme, işten çıkarılma tehdidi altında tutulmaktayız. Çoğumuz ailemizden ayrı yaşamak zorunda bırakılıyoruz. 'Turist işçi' adı verilen arkadaşlarımızın durumu daha da kötüdür. Bunlar iş bulduklarında, saati 3,4-5 marka köle gibi çalıştırılmakta; yakalandıklarında hapislere atılmakta, yurtdışı edilmektedirler. Türkiyeli kadın işçilerin durumunda da bundan aşağı kalır yanı yoktur. Kadın işçiler, özellikle yabancı kadın işçiler, erkeklerle aynı işi yaptıkları halde daha az ücret almaktadırlar. Batı Alman patronları ve onların devleti, yabancı işçilerin çocuklarının her türlü eğitimi imkânını kısıtlamaktadır. Batı Almanya, ve Batı Berlin'deki Türkiyeli okuma çağındaki gençlerin önemli bir bölümü, eğer iş bulabilirlerse, çok düşük ücretlerle çalışmaktadırlar. Diğer bölümü ise sokaklarda ziyan olmaktadır. İşte Batı Almanya ve Batı Berlin'de bunlar gibi daha yüzlerce sorununuz vardır. Sorunlarımız saymakla bitmez. Bidevamlı sayfa 2 de

ATIF'DE ÖRGÜTLENELİM!

Baş tarafı sayfa 1 de

zım bu sorunlarımızla ne faşist Türk hükümetleri, ne de Batı Almanya ve Batı Berlinde işçilerin hakkını savunma iddiasında olan sendikalar ve bir dizi diğer teşkilat ilgilenmemektedir. Zaten bunlardan ilgi beklemek, göle yoğurt tutması için mayaya çalmaya benzer. Biz bunu kendi somut pratiklerimizde yaşadık. Bütün bu sorunlar karşısında yapacak tek doğru şey vardı: Sorunlarımızı kendimizin sahip çıkması. Sorunlarımızı çözmek için birleşmek ve mücadele etmek. İşte ATIF böyle bir ihtiyaçtan doğdu. ATIF kurulduğundan bu yana "Alman ve yabancı işçiler için eşit haklar-eşit ücret" "Eşit işe Eşit ücret"

"Kahrolsun Yabancılar Kanunu" "Alman ve yabancı işçiler bir mücadele cephesinde birleşelim" gibi temel şiarlar altında mücadele etti ve edecektir. ATIF II. Kongresi, ATIF'in geçmiş mücadelesini değerlendirecek, ve bu mücadelenin daha da yaygınlaştırılması ve derinleştirilmesi için kararlar alacaktır.

Türkiyeli İşçiler, Emekçiler, Kardeşler... Biz burada ekonomik taleplerimiz ve demokratik haklarımız için verdiğimiz mücadeleyi, Türkiye'de halkımızın yürüttüğü halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi ile sıkı sıkıya birleştirmeliyiz. Çünkü bizim problemlerimizin gerçek çözümü halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinin başarıya ulaşması ile olacaktır.

Ülkemiz Türkiye, emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Emperyalist devlet ve tekeller, yerli usakları olan komprador patronlar ve ağalar aracılığı ile, ülkemizin bütün yer altı ve yer üstü zenginliklerini, halkımızın göz nurunu ve alın terinin ürünlerini sömürmektedir. Ülkemizde emperyalistler kendilerine bağımlı bir ekonomik yapı kurmuşlardır. Ülkemizde emperyalist ve usakları ekonominin gelişmesini frenlediklerinden, ülkemizde yoksulluk-ışsızlık-açlık hüküm sürmektedir. Halkın buna karşı isyanını önlemek amacıyla, ülkemizde emperyalizmin uşağı hakim sınıflar faşist bir diktatörlük kurmuşlardır. Komprador patronların ve ağaların faşist diktatörlükleri, halkımıza azgınca saldırmışlardır ve saldırmaktadırlar. Ülkemizde işçi sınıfının kendi partisinde örgütlenmesi yasaktır. İşçi sınıfının dünya görüşünü yaymak yasaktır. Her türlü devrimci hareket faşist şiddetle

bastırılmaktadır. Türk olmayan milliyetler, özellikle Kürt milleti üzerinde ırkçı faşist milli baskı uygulanmaktadır.

İşte ülkemizin içinde bulunduğu bu durumda, pek çoğumuz Batı Almanya'yı son çare olarak gördük. Pek çoğumuz buraya, burada çalışıp en kısa zamanda para biriktirerek, Türkiye'de daha iyi bir hayat sürme bilmenin şartlarını yaratmak amacıyla geldik. Ama bu amaç bir ham hayal olmaktan öteye gidemedi. Pek çoğumuz, yıllarca çalışıp biriktirdiğimiz parayla, başımızı sokacak bir ev bile alacak durumda değiliz. Bizim dışımızdan-tırnağımızdan artırdığımız paralar sonunda yine, üç beş vurguncuya, soyguncuya yarıyor. Kompradorlara-toprak ağalarına onların devletine yarıyor.

pek çoğumuz gördük ki, bizim için bir tek kurtuluş yolu vardır; ülkemizdeki komprador patron-ağa düzeninin yıkılması, halk iktidarının kurulması gereklidir. Ülkemizde emperyalizme bağımlılığa son verilmelidir.

Ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı tasfiye edilmelidir. Türkiye halk demokrasisinin hüküm sürdüğü, bağımsız bir ülke olmalıdır. Herkese iş olmalıdır. Topraklar üzerinde çalışanın olmalıdır. Ağalığa-tefeciliğe-faizcilığe son verilmelidir. Milli zulüm yıkılmalıdır. İşte ancak böyle bir ülke gerçekleştirdiği zaman, bizim yurtdışında çalışmaya ihtiyacımız kalmaz. Bizi yurtdışına ücret kölesi olarak satan komprador patron-ağa düzenidir. Bizim burada horlanmamıza ezilmemize sebep olan bu düzendir. Bu düzen yıkılmadıkça bize gerçek kurtuluş yoktur. İşte bu yüzden biz yurtdışında ekonomik talepler ve demokratik haklarımız için verdiğimiz mücadeleyi, ülkemizde verilen halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi ile sıkı sıkıya birleştirmeliyiz. Buradaki mücadelemizi, halkın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine bağlamak zorundayız. Bütün gücümüzle, halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini desteklemeliyiz.

İşte ATIF kurulduğundan bu yana, bu anlayışla hareket etmiştir. II. Kongre, bu konuda da, mücadelemizi ilerletme yolunda önemli kararlar alacaktır.

Türkiyeli İşçiler, Emekçiler, Kardeşler... Biz Türkiyeli işçiler verdiğimiz mücadelede, halkımızın emperyalizme (sosyal emperyalizme) ve her türlü gericiliğe karşı verdiği, halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinde yalnız değiliz. Dünyanın her yanında, halklar işçi sınıfının önderliğinde, emperyalizme ve sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı ayaklanmakta; zaferler kazanmaktadır. Uluslararası işçi sınıfı ve dünya halkları, bu mücadelelerinde birbirlerini desteklemektedir. ATIF kurulduğundan bu yana bunun bilincinde olarak, Uluslararası dayanışma açısında da ileri atılan bir adım olacaktır.

Türkiyeli İşçiler, Emekçiler, Kardeşler... Biz birey olarak ne kadar yığıt ve güçlü olursak olalım, yalnız olduğumuz zaman gerçekte güçsüzdür. Patronlar bizi tek tek karşılarında buldukları zaman, bizi yenerler. Çünkü onlar bize karşı birleşmiştir, örgütlüdür. Bizim gücümüz birliğimizden, birlikte mücadelemizden gelir. Bizim gücümüz örgütlü mücadeleden gelir. İşte ATIF bu anlayışla bir çalışma yürütmüş, kurulduğundan bu yana gelişmiş güçlenmiştir. ATIF'in güçlenmesi, bizim güçlenmemiz demektir. ATIF'in güçlenmesi, Batı Alman tekeli patronlarının ve onların devletinin gerekse, Türkiye'de hakim sınıfların faşist iktidarlarının dikkatini çekmiş ve onları rahatsız etmiştir. Bu yüzden onlar ATIF'e karşı çeşitli saldırılarda bulunmuşlar; örgütlenmemizi engellemeye çalışmışlardır.

Ülkemizde Rus sosyal-emperyalizmine usaklık eden sosyal faşistler de ATIF'e karşı çeşitli saldırılara girişmişlerdir. ATIF bütün bu saldırıları göğüslemiş; mücadele içinde güçlenmiştir. II. Kongre ATIF'in örgütlenmesinde de ileri atılan bir adım olacaktır.

ATIF Genel Kurulu'na katılalım... ATIF'te örgütlenelim.. Haklarımızı mücadele ile söke söke alalım.

- KAHROLSUN EMPERYALİZM VE SOSYAL EMPERYALİZM !

- KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ!

- YAŞASIN HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ'VE, BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ!

- YAŞASIN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE!

- YAŞASIN BATI ALMANYA VE BATI BERLİNDE İLERİCİ TÜRKİYELİ EMEKÇİLERİN ÖRGÜTÜ ATIF !

ATIF YÖNETİM KURULU

BİR KERE DAHA ATIF SİYASETİ ÜZERİNE!

ATIF II. Genel Kurulu bu ay içinde yapacak. ATIF'in geçen dönem içinde yaptığı çalışmaların olumlu ve olumsuz yanları tespit edilecek ve önümüzdeki dönemde yapacağı çalışmanın yönü ve yöntemi tartışılacak. ATIF Genel Kurulundaki tartışmaya katkıda bulunmak için bizbir kez daha ATIF'in siyaseti üzerine görüşlerimizi ortaya koymak istiyoruz.

A T I F ' İ N - S İ Y A S E T İ

ATIF, Batı Almanya ve Batı Berlindeki Türkiyeli ilericiler emekçilerin kitle örgütlerinin, yani çeşitli şehirlerdeki işçi ve gençlik derneklerinin üst örgütüdür. ATIF, çeşitli şehirlerde Türkiyeli ilericiler emekçilerin kurduğu demokratik kitle derneklerinin üst örgütüdür. Bu anlamda ATIF'in siyaseti, demokratik kitle derneklerinin siyasetidir. Bu siyaset kısaca ifade edilirse şöyledir:

ATIF, Batı Almanyada ve Batı Berlinde Türkiyeli emekçileri ekonomik ve demokratik talepleri için mücadeleye seferber eder. İçinde barındırdığı kitlenin ekonomik ve demokratik taleplerini savunur. ATIF B. Almanya ve Batı Berlinde Türkiyeli emekçileri, ülkemizde halkımızın yürüttüğü halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini destekleme yolunda seferber eder. Burada ekonomik ve demokratik haklarımız için yürüttüğümüz mücadele ile, "Türkiyede halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini birbirine sıkı bir şekilde bağantılı olarak ele alır. Buradaki mücadelemizi, Türkiye'de halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine bağımlı kılar.

ATIF işçiler arasında enternasyonalizm ruhunu, dayanışma anlayışını yayar. uluslararası alanda, emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı mücadele eden güçlerin safında yer alır.

ATIF emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşizme ve sosyal faşizme karşıdır. Halk demokrasisinden ve bağımsızlıktan yanadır.

ATIF, Türkiye'deki hakim sınıfların, yani emperyalizme usaklık eden komprador (komisyoncu, aracı) burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarlarının faşist niteli-

ğini teşhir eder; halkımızın emperyalizme komprador kapitalizmine ve feodalizme karşı yürüttüğü halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinin propagandasını yapar; Türkiyeli ilericiler emekçileri bu mücadeleyi desteklemek için seferber eder. Aynı mücadelenin propagandasını, Alman ve diğer milliyetlerden yabancı emekçiler arasında da yaparak, bu mücadeleye uluslararası destek sağlamaya çabalar. Burada işçilerin somut talepleri, ekonomik ve demokratik hakları uğruna mücadelelerini

örgütlerken, bu mücadeleyi hep Türkiye'ye bağlı olarak ele alır. Gerçek çözümün Türkiye'de olduğu gerçeğini her zaman her eylemde vurgular.

ATIF'in bu siyaseti konusunda çeşitli yanlış anlayışlar mevcuttur.

Bu konuda yanlış anlayışların birincisi ATIF'in temel görevleri olan, Türkiyeli işçilerin buradaki ekonomik ve demokratik hakları uğruna mücadelesini örgütlemeye göreviyle; Türkiye'de halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini destekleme görevini, birbirinden bağımsız ve ayrı ayrı ele alma anlayışıdır. Bu anlayışta olan arkadaşlar bu iki görevden birini mutlaklaştırmakta, diğerini göz ardı etmektedirler. Bu arkadaşların bir bölümü, ATIF'in 'esas görevi'nin burada işçilerin ekonomik ve demokratik haklarını savunmak olduğu görüşünü savunmaktadır. Halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini desteklemeyi ikincil olarak ele almaktadırlar. Böyle bir 'esas görev' tespiti kaçınılmaz olarak, buradaki mücadeleyi özellikle ekonomik mücadeleyi her şey, siyasi mücadeleyi ise ekonomik mücadelenin mantıki, kendiliğinden sonucu olarak gören, ekonomist, sağ bir siyasete götürür. ATIF için de böyle bir eğilim mevcuttur.

Bir başka yanlış anlayış da, ekonomik ve demokratik haklar için burada yürütülen mücadeleyi özellikle ekonomik mücadeleyi küçümseyen anlayıştır. Bu anlayıştaki arkadaşlarımız da, ATIF'i ve kitle derneklerini, yalnızca Türkiye'deki mücadelenin propagandasını yapan, araçlar olarak görmekte-

buradaki ekonomik mücadele ile zaten hiç bir şey çözülmez' diyerek, bu mücadeleleri kendiliğinden gelişmelerine terketmektedirler. Böyle bir anlayış ta, bizi, biz bize bırakan 'sol' bir siyasete götürür. ATIF içinde bu eğilimler de mevcuttur. Her iki eğilim de yukarıda belirttiklerimiz gibi, içinde bulunduğumuz dönemde, Almanya şartlarında, Türkiyeli ilericiler emekçilerin derneklerinin temel görevleri arasındaki bağı doğru kavramamaktan kaynaklanmaktadır. Bu meselenin doğru ele alınışı nasıl olur ?

Bu soruya doğru cevap vermek için, demokratik kitle derneğinden ne anladığımızı ortaya koymalıyız. Demokratik kitle dernekleri, içinde barındırdıkları kitleyi devrime yaklaştıran, devrime hizmet eden araçlardır. Bunlar yapıları gereği (legal ve mümkün olduğunca geniş teşkilatlardır) Devrime dolaylı bir şekilde hizmet ederler. ATIF'te, demokratik bir kitle derneğidir. Yani devrime dolaylı bir şekilde hizmet eden bir araçtır.

Atıf siyaseti "Türkiye devrimine (genel alınırsa dünya devrimine) dolaylı olarak hizmet eden bir siyaset olmalıdır. ATIF; içinde ne kadar çok Türkiyeli işçiyi barındırıp; ne kadar çok işçiyi halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini desteklemeye kazanırsa Türkiye devrimine o kadar çok katkıda bulunmuş, o kadar çok hizmet etmiş olur. Hizmetin mümkün olduğunca ölümlü keskin 'sol' laflar etmek değil, mümkün olduğunca çok kişiyi, halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini desteklemeye kazanırsa. Salt genel devrim propagandası yapma temelinde, ATIF bu mücadeleye yalnızca en ileri bilinçli işçileri, zaten devrimin gerekliliğini kavramış işçileri seferber edebilir. Bunun yeterli olmadığı açıktır. ATIF kitlenin en ileri bilinçli kesimi olan, ve zaten bu veya bu devrimci örgütte örgütlenmiş olan kesimini etrafında toplamakla yetinirse, görevini yerine getirmiyor demektir. ATIF daha geniş bir çevreye seslenmek, daha geniş kitleleri kendi içinde örgütlemek ve mücade-

leye kazanmak zorundadır. Bunun yolu nedir? Bunun yolu açıktır ki, kitleyle, somut problemlerini çözme temelinde kaynaşmaktır. İşte ekonomik mücadele ve demokratik haklar için mücadele bunun için önemlidir. Ekonomik mücadeleye (örneğin zamlara karşı, mücadele, ücret mücadelesi vs.) ve burada demokratik haklar için yürütülen mücadeleye (örneğin yabancılara yapılan baskılara karşı mücadele) yalnızca kitlelerin en ileri bilinçli kesimi değil, daha geniş bir kesimi katılır. ATIF eğer geniş bir kitleye seslenmek, eğer Türkiye devrimine katkıda bulunmak istiyorsa o zaman, kitlelerin geniş kesimlerinin katıldığı ekonomik mücadeleye girmek bu mücadeleyi yönlendirmeye çalışmak zorundadır. ATIF kitlelerin somut gündelik talepleri için mücadeleye etmek zorundadır. ATIF bu mücadeleyi, Türkiye devriminin en önemli düşmanlarından biri olan Batı Alman emperyalizmine karşı yönlendirmelidir. Fakat bunu yaparken, her zaman, bu mücadeleleri Türkiye halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine bağımlı olarak ele alınmalı, bu mücadeleler içinde, kitlelere, bu mücadeleleri Türkiye'deki halkımızın mücadelesi ile bağını kavratmaya çalışmalıdır. Gerçek kurtuluşun Türkiye'de olduğunun propagandasını yapmaktan hiç bir zaman vaz geçmemelidir. İşte bu iki temel görev arasındaki bağlar böyle ele alınmalıdır. ATIF geçen dönemde hatalar yapmasına rağmen, bu iki mücadeleyi doğru bir biçimde birleştirmeye konusunda olumlu bir gelişme göstermiştir.

ATIF'in bu siyaseti izlemesi, ATIF'i giderek güçlendirmekte, bu gerek Türkiye'de, gerekse Batı Almanya'da hakim sınıfları ve tüm devrim düşmanı güçleri rahatsız etmektedir. Bugün Batı Almanya'da, Batı Alman tekelleri burjuvazisi ve onların devleti, Türkiye'de ilericiler emekçilerin örgütlenmesini engellemek için çeşitli saldırılar yapmaktadır. Türkiye'de faşistler ve sosyal faşistler de ATIF'e azgıncı saldırıya geçtiler. Ama ATIF'e saldıran, ATIF'i yıkmak isteyen yalnızca bunlar değildir. Bunlar dışında kendine 'devrimci' diyen bir dizi gazete etrafında toplanmış guruplarda, ATIF'e düşmanlığı kendilerine meslek edinmişlerdir. Bunlar ATIF'e alternatif bir 'eylem birliği komitesi' oluşturmuşlar, ama kitle derneği anlayışları kökten sakat olduğundan bu girişim uzun süre yaşamamıştır. Bu çevrelerden ATIF'e gelen eleştiriler, ATIF'in 'tekkesi' olduğu, 'demokratik olmadığı' 'siyasetsiz' olduğu 'devrimci propagandaya karşı olduğu' vb. noktalar da yoğunlaşmaktadır. Bütün bu eleştirilere gerekçe olarak, ATIF derneklerinde kendine 'proleter devrimci' diyen bir takım gazetelerin satılması gösterilmektedir. (Bilindiği gibi ATIF YK geçen dönem, birinci genel toplantısında ATIF derneklerinde yalnızca ATIF niteliğine uygun gazetelerin satılması kararını almıştı) Önce pratik yani hayatın kendisi bu arkadaşların getirdiği bütün suçlamaların asılsız olduğunu göstermektedir.

ATIF dernekleri 'tekkeci' bir siyaset izlememektedir. Ve 'tekke' durumunda değildir. Tam tersine, ATIF dernekleri, izledikleri doğru siyaset sonucu, ATIF siyasetinin doğru bir biçimde uygulandığı her yerde, serpilip gelişmekte, güçlenmektedir. ATIF derneklerinde her geçen gün daha fazla, çeşitli görüşlerden emekçiler, ATIF siyaseti temelinde birleşmektedir. ATIF derneklerinin durumu, ATIF'in yaptığı eylemler, bunun en açık örneğidir. ATIF'e 'tekkeci' diyenlerin, güya 'kitle dernekleri' ise, şu veya bu gazetenin üç beş sempaticisi dışında kimsenin uğramadığı gerçek 'tekke'ler durumundadır.

ATIF'in demokratik olmadığını söyleyenler, 'demokrasi'nin en basit kurallarından birinin, azınlığın çoğunluğa uyması olduğunu bile anlamayacak kadar demokrasiden habersiz kişilerdir. Bunlar yalnızca kendi görüşlerinin hakim olduğu bir teşkilatı 'demokratik' olarak gören, görüşlerinin mahkum olduğu teşkilatları, anti demokratik ilan ederek meseleyi çözümleriveren demogoglardır. ATIF'in demokratik olduğu, yalnızca şekilde değil öz de demokratik olduğu, ATIF pratiği ile, eyleminin içeriği ile ispatlanır bir gerçektir.

Nedir ATIF'in eyleminin içeriği? Emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşizme, sosyal faşizme karşı olmak değil mi? Halk demokrasisinden ve bağımsızlıktan yana olmak değil mi? Bu eylemin içeriği demokratik değil mi? ATIF'in çizgisi demokratik değil mi? ATIF'e 'demokratik' değil diyenler bunlara cevap vermek zorundadır.

ATIF demokrasisinin şekli kurallarında da uygulamaktadır. ATIF uyguladığı çizgi, ATIF'in bütün derneklerinde sürekli tartışılan, ATIF'in Genel Kurulu'nda, ve genişletilmiş Yönetim Kurulu toplantılarında tespit edilen çizgidir. Bu çizgi ATIF içinde en geniş tartışma sonucu olarak ortaya çıkan, ATIF içinde çoğunluğun görüşlerini ifade eden bir çizgidir. ATIF YK, ATIF GK'da tespit edilen çizgiyi pratiğe uygulamak için seçilmektedir. Yönetim Ku-

rulu pratiği içinde, ATIF üyesi derneklerle sürekli temas halinde bulunmakta, açık Yönetim Kurulu toplantıları düzenleyerek teşkilat içindeki görüşleri toparlamaktadır. Bu şekilde demokrasi-ve merkezileştirilme, bir bütünün birbirinden kopmaz parçaları olarak, doğru bir biçimde ele alınmakta, en geniş tartışma azınlığın çoğunluğa uyması, Yönetim Kurulu'nun kararlarının uygulanması kuralları işletilmektedir. Bütün ATIF üyeleri bunu bilmektedirler. ATIF'e 'anti demokratik' tir suçlaması yapanlar da bundan haberdardır. Bu anlamda, bu konudaki suçlamaları da ucuz bir demogojidir.

'Siyasetsizlik suçlaması ise gayri ciddi-likte, kendinden önceki suçlamaları geride bırakan bir suçlamadır. Yukarıda ATIF'in siyasetinin ne olduğunu kısaca anlatmıştık. Şimdi bu anlattığımız siyaset, siyaset değil midir? Suçlamayı getiren arkadaşlara göre değildir. ATIF'e bu suçlamayı getirenler (suçlamayı üstelik proleterya adına getiriyorlar!) yalnızca kendilerine uygun siyaseti siyaset olarak adlandırıyor, kendilerine uymayan siyasetlere 'siyasetsizlik' damgası yapıyorlar, dünyada kendilerinden başka her şeyi kötü gören, kendine aşık, kendini beğenmiş, burnu büyük küçük burjuvalardır. 'Siyasetsizlik' suçlaması, 'devrimci propagandaya yasaklama' suçlaması ile kol kola yürümektedir. ATIF'in pratiği, bu suçlamayı yapanlara en iyi cevaptır. ATIF düzenli çıkan 'MÜCADELE' gazetesi ile, bildirilerle Türkiye'deki faşist diktatörlüğü teşhir etmiştir. Ve etmektedir. ATIF'in propagandasının ağırlığını, Türkiye'de tek kurtuluşun 'komprador patron ağı devletinin yıkılması,

halk iktidarının kurulması' olduğu gerçeğinin vurgulanması teşkil etmektedir. Bu devrimci propaganda değil midir? ATIF Batı Alman emperyalizmini somut olarak teşhir etmektedir. Bu devrimci propaganda değil midir? ATIF eylemlerinde 1000 in üzerinde Türkiye'de işçiyi 'kahrolsun komprador patron ağı devleti' 'Yaşasın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi' 'Kahrolsun emperyalizm ve sosyal emperyalizm' 'Kahrolsun faşizm ve sosyal faşizm' şiarları altında seferber etmektedir. Yapılan devrimci propaganda değil midir? ATIF'i eleştiren bazı kişi ve guruplara göre değildir. Bunların devrimci propagandanın anladıkları bir tek şey vardır: Kendi tekkelerinin propagandası. Bu suçlama da kendinden başka kimseyi beğenmez, küçük burjuvaların yaptığı bir suçlamadır. Pratik ATIF'in devrimci propagandayı yasakladığını değil, bizzat kendinin yoğun bir devrimci propaganda yaptığını göstermektedir. ATIF devrimci propagandayı yasaklıyor' suçlamasını yapanlar, ATIF'in yaptığı propagandanın devrimci olmadığını ispatlamaları gereklidir. Bunu yapmadan, suçlamayı yapanlar için bir tek isim vardır: SİYASİ SAHTEKÂRLAR!

ATIF'e yukarıda saydığımız suçlamaları getirenler, yukarıda da belirttiğimiz gibi bu suçlamalara gerekçe olarak, ATIF YK'nun aldığı, ATIF derneklerinde yalnızca ATIF niteliğine uygun gazetelerinin satılması, diğer gazetelerin satılmaması kararını göstermektedirler. Bu karar ATIF Yönetim Kurulu şu şekilde gerekçelendirmiştir:

- ATIF ve ona üye dernekler, demokratik kitle teşkilatlarıdır. Bu derneklerde, derneklerin program ve tüzüğünü kabul eden, ve düzenli aidat ödeyen herkese yer vardır. Bu dernekler, nitelikleri gereği, devrimci değildir, dolaylı araç olabilirler. Başka bir deyişle, bu dernekler üzerinden doğrudan iktidar mücadelesi yürütülemez. Bu dernekler iktidar mücadelesine dolaylı destek olurlar. Dernekler bu niteliklerine uygun bir siyaset izlemek zorundadırlar. Dernekler, bu yüzden genel olarak anti emperyalist, anti faşist bir siyaset izlemeli, genel olarak devrimden yana tavır takınmalı, ve fakat devrimin bir dizi stratejik ve taktik meselesi konusunda tavır takınmamalıdır. Böyle bir tartışmaya girmemelidir. Böyle bir tartışmanın derneklerde yürütülmesi bir çok sakıncayı beraberinde getirmektedir.

- Önce, devrimin bir dizi stratejik ve taktik meselesinin derneklerde tartışılması, dernek kitleleri içinde, derneklerin devrimci doğrudan hizmet edebilecek araçlar olduğu, dernekler üzerinden doğrudan iktidar mücadelesi verilebileceği gibi yanlış görüşler yayar. Bu görüşler, bir proleterya partisi ile, bir kitle derneğinin aynı olduğu görüşlerini beraberinde getirir. Nitelik olarak ayrı olan iki ayrı örgütlenme, aynı işi gibi görülür. Bu görüşler devrimci değil, karşı devrimci hizmet eden görüşlerdir.

- İkincisi, devrimin bir dizi stratejik ve taktik meselesinin derneklerde tartışılması, kaçınılmaz olarak dernekleri çeşitli fraksiyonlar arasında bir tartışma forumuna dönüştürür. Böyle bir durum, derneğe gelen şu veya bu devrimci teşkilatla toplanmamış pek çok ilericiler işçiyi tartışmanın dışında bırakarak, onları dernekten uzaklaştırır. Dernek önce, çeşitli siyasi fraksiyonların bir üst örgü-

tü, yalnızca çeşitli devrimci fraksiyonlara mensup, teşkilatlı kişilerin gidip geldiği bir yer; sonra da giderek, dernek yönetimini ele geçiren bir fraksiyonun tekkesi haline dönüşür. Dernek kitle teşkilatı olmaktan çıkar. Önce bir kaç, ardından bir tek siyasi teşkilatın, legal görünümlü haline gelir.

- Böyle bir durumda da çeşitli devrimci teşkilatların kadro ve en yakın sempaticileri, bu legal derneklerde hakim sınıflara, tabakta meyva sunar gibi sunulur. Kadro ve sempaticilerin, genel olarak devrimci olarak değil, özel olarak şu veya bu devrimci teşkilatın üyesi, sempaticisi şeklinde tespitini kolaylaştırır.

Bütün bu sebeplerden, dernekler titizlikle, genel bir anti faşist, anti emperyalist platformda tutulmalı; derneklerde devrimin bir dizi stratejik ve taktik sorununun tartışılmasına girilmemelidir. Genel devrimci bir siyaset izlenmelidir.

ATIF derneklerinde, yalnızca böyle nitelikte, yani genel devrimci nitelikte yayınlar satılıp dağıtılmalıdır. Kendilerine 'Marksist-Leninist' diyen, ve Türkiye devriminin bir dizi stratejik ve taktik meselesini tartışan bir dizi gazete ve dergi ATIF derneklerinde satılmamalıdır. Çünkü bunların satışı kaçınılmaz olarak, dernekleri uzun dönemde, genel bir anti emperyalist-anti faşist platformdan uzaklaştıracaktır.

İşte ATIF'in söyledikleri bunlardır. Bunlar gayet açık, ilkel tespitlerdir. ATIF'in bu siyasetine karşı çıkanlar, aslında kitle derneklerini, kendine özgü bir siyasi çizgisi olan teşkilatlar olarak kavramamaktadır. Bunların kavrayışına göre, kitle dernekleri bir 'Fraksiyonlar Federasyonu' olmalıdır. Yani kendine devrimci diyen ne kadar teşkilat varsa bunların temsilcileri bir araya gelmeli, ve dernekler böyle kurulmalıdır. Dernekler içinde bütün fraksiyonlar devrimci olduğuna göre herkese 'hürriyet' tanınmalı, herkes

istediğini söylemeli, bildiğini yapmalıdır. Bunun için bunlar ATIF Yönetim Kurulunun aldığı bir kararın, tüm derneklerde uygulanması 'anti demokratik' bulmaktadır. Bir dernekte Yönetim Kurulunun aldığı kararın, dernek için geçerli olmasını 'anti demokratik' bulmaktadır. Bunların demokrasi anlayışı 'liberal burjuvazinin' 'bırakınız yapın-bırakınız geçsin' şeklindeki anlayışıdır. Örgütlenmeye değil, dağınkılığa hizmet eder.

Dernekleri fraksiyonlar birliği olarak gören anlayış, teşkilatsız kitleyi dernek dışına iten tekkeci bir anlayıştır. Bu tekkeci anlayışın pratikte yaşama imkanı da yoktur. Çünkü fraksiyonlar federasyonu şeklindeki bir dernekte, en güçlü fraksiyon ağıdır ki siyasetini hakim kılacak, giderek diğer fraksiyonlar da dernek dışına itilecektir. Fraksiyonlar arası birlik temelinde kurulan dernekler, süreç içinde kaçınılmaz olarak bir fraksiyonun derneğine dönüşeceklerdir. Fraksiyonlar arası birlik temelinde kurulan dernekler kaçınılmaz olarak dağılacak, bir fraksiyonun tekkesine dönüşecektir. Bunu pratikte çok açık görmek mümkündür. Dün Greven'de ATIF'e karşı olmak temelinde birleşen (!) Dört fraksiyon, bugün birbirini 'karşı devrimcilikle' suçlayacak kadar birbirine girmiştir. ATIF temsilcileri bu gelişmeyi daha ilk 'Birlik' toplantısında söylemişlerdi. Pratik bizim haklı olduğumuzu gösterdi. İleride de gösterecektir.

ATIF'e 'anti demokratik' suçlaması ustaca bir demogoji ile bize şöyle diyorlar:

"Biz (kendilerini kast ediyorlar) halk sınıflarına dahiliz. Siz (ATIF'i kast ediyorlar) derneklerde, ATIF siyaseti dışında siyaset savunan gazetelerin satılmasını yasaklayarak halk içinde demokrasi ilkesini çiğniyorsunuz"

Onların bu demogojisi pek çok arkadaşımızın kafasını karıştırıyor. Bu demogojinin özünü iyi kavramalıyız. Onların bugün ATIF içinde 'özgürlüğü' savunmaları, onların ATIF içindeki bugünkü zayıflığından kaynaklanmaktadır. Ancak 'özgürlüğü' savunarak, ATIF içinde sakat, yanlış görüşlerini savunabilir, hakim kılabilirler. Böyle bir durumda bu gün 'zayıf' oldukları için 'özgürlük meleği' kesilenler, 'ATIF içinde kendi görüşünü savunmalıdır' vs. diyenler, bugün savundukları görüşlerin tam tersini, aynı bağımsızlık savunmaktan çekinmeyeceklerdir. Bu konuda hiç kimsenin kuşkusuna olmamalıdır. ATIF'e bugün eleştiril-

getirenlerin, derneklerinde izledikleri siyaseti bilenler, bu gerçeği yakından bilmektedirler.

ATIF bugüne kadar, tutarlı, ilkel bir siyaset izlemiştir. Hataları olmasına rağmen, ATIF'in çizgisi ana hatlarıyla doğrudur. Bugünkü eksikliğimiz, bu çizginin bir çok bölgede ve ATIF üyeleri arasında, henüz yeterince kavranmaması olması. Bunun

Devamı sayfa 7de

HALKIMIZA GECEKONDUYU ÇOK GÖRENLER ER GEÇ YIKILACAKTIR!

1 Mayıs mahallesi halkının gecekondu yıkımına karşı direnişi

Geçen ay içinde İstanbul, bir Mayıs mahallesi, faşist devletin baskıcı güçleri tarafından kana boyandı. 1 Mayıs gecekondu mahallesinde yıkım sırasında faşist polis halka saldırdı. Halk polisin saldırısına karşı yiğitçe direndi. Bu direnişte, resmi rakamlara göre 6 direnişçi şehit düştü. Gecekondu mahallesi halkı, ölü ve yaralı sayısının daha fazla olduğunu söylemektedir. ATIF gecekondu yıkımı ile ilgili aşağıdaki bildiriyi çıkardı. Bu bildiriyi yayınlıyoruz.

**KAHROLSUN HALKIMIZA GECEKONDUYU
BİLE ÇOK GÖRENLER!
YAŞASIN 1.MAYIS MAHALLESİ
GECEKONDU HALKININ ŞANLI DİRENİŞİ!**

İşçiler, Kardeşler, tüm Yurtseverler...
2 Eylülde faşistler halkımıza karşı yeni bir katliam hareketine giriştiler. İstanbul Ümraniye semtine, 1 Mayıs mahallesinde, Belediye polisinin desteğinde, gecekonduları yıkmaya kalktı. Gecekondu halkı ve devrimciler bu faşist saldırıya karşı yiğitçe direndiler. Faşist polis panzerlerle, coplarla, otomatik silahlarla halkın üzerine yürüdü. Çatışmada 6 direnişçi işçi öldü. Yüzlercesi yaralandı. Faşistler halkın direnişini kırdıktan sonra, gecekondu mahallesini yerle bir ettiler.

Ümraniye, 1 Mayıs halkının yiğit direnişinden sonra, hakim sınıflar 300'ün üzerinde yurtseveri tutukladı. Tüm 1 Mayıs mahallesi halkı, peyderpey gözaltına alınarak, işkence altında sorguya çekildi. Polis ve devletin diğer baskı güçleri sürekli her yanda direnişin en önünde çıkan devrimcileri arıyor.

İşçiler, Gençler, Kardeşler...

Hakim sınıfların komprador patronların ve toprak ağalarının devletin halkımıza karşı giriştiği bu kanlı saldırı hareketi bunların gerçek yüzünü bir kere daha açığa çıkardı.

Bütün hakim sınıf basını, Ümraniyedeki çatışmadan sonra "anarşistler gecekondu yıkımını kana boyadı" diye yaygara bastılar. Bunlar halkın safında yer alıp halkın polise karşı direnişini örgütleyen devrimcileri haktan tecrit etmek; halkın gecekondularını korumak için giriştikleri şanlı direnişi karalamak amacıyla "tahrik" "kandırma" vs. edebiyatına sarıldılar. Fakat güneş balçıkla sıvanmaz. Gerçekler gün gibi ortadadır. 1 Mayıs mahallesi gecekondu halkı, taş, sopa, silah elde ne varsa gecekondualarını yıkmak için gelen yıkımcıların ve onları koruyan faşist polisin üzerine yürümüş, faşist saldırı karşısında başını sokacak damı korumuş, direnmıştır. Devrimciler, halka direnmekten başka bir yol olmadığını göstermişlerdir. Bu haklı, şanlı direnişe kara çalanlar, hakim sınıflar ve onların uşaklarıdır.

Gecekondu adı verilen konutlar, bugün büyük kentlerde yaşayan yoksul halkın büyük çoğunluğun elindeki tek konut imkânıdır. Bugün büyük kentlerde yaşayanların yarısından çoğu gecekonduarda yaşamaktadır. Bu gecekonduların büyük çoğunluğunda elektrik yoktur, akar su yoktur, yüzümara yoktur. Kullanılan inşaat malzemesi tahta, teneke ve biriktirir. Büyük kentlerde doğru dürüst bir dairenin kirasını ödeme imkânına halkımızın çok büyük bir çoğunluğu sahip değildir. İşte bu yüzden halkımızın büyük bir çoğunluğu içlerinde yazın sıcağın yanı sıra, kışın soğuktan donulan bu evlerde oturmak zorundadır. Biz yurtdışında bulunan Türkiye'li işçi ve gençlerin önemli bir bölümü de gecekonduardan gelmekteyiz. Kimimiz binbir

zorlukla canımızı dişimize takarak yaptığımız kendi gecekonduumuz var. Kimimiz ise gecekondu da bile kirayla oturma durumundayız. İşte kompradorlar ve ağalar ülkemizin tüm yer altı ve yer üstü zenginliklerini emperyalistlere peşkeş çekken; bizi bir mal gibi satan; sırtımızdan milyonlarına milyonlar katan bu asalaklar bize gecekonduyu bile çok görüyorlar.

Onlar köşklere, villalarda, lüks dairelerde oturuyor, bize gecekonduyu çok görüyorlar. Onların köşklere, villaları, lüks daireleri bizim alın terimiz, canımız, kanımız üzerine kuruludur. Onların bir avuç asalagin zenginlik ve refahı bizim yoksulluğumuz, açlığımız demektir.

Hakim sınıflar, gecekondularımızı saldırdırken, bu gecekonduların tapulu arazi üzerinde kurulduğunu, mülkiyet hakkına tecavüz edildiğini söylüyorlar. Onların "mülkiyet hakkı" dedikleri, bizim yarattığımız değerleri ceplerine indirme hakkıdır. Onlar "mülkiyet hakkı" dedikleri zaman, "Adalet mülkün temelidir" dedikleri zaman kast ettikleri mülk; bizim alın terimizin soyulması ile elde edilen, hırsızlık üzerine kurulan mülktür.

Emperyalizme uşaklık eden sınıfların, kompradorların ve toprak ağalarının mülküdür. Yoksa siz hiç 300 tane köyü olan bir yoksul köylü gördünüz mü? Yoksa siz hiç beş on fabrikası olan bir işçi gördünüz mü? Yoksa siz hiç villalarda, köşklere oturan işçiye, köylüye, dar gelirli memura rastladınız mı? İşte onların koruduğu mülk böyle bir mülktür. Kompradorların ve toprak ağalarının mülkü, bizim mülksüzlüğümüz demektir.

Elbette halkımız da gecekonduunu, kendine ait arazi üstünde yapmak ister. Elbette halkımız, elektrigi, suyu olan, sağlam temeller üzerine kurulu evlerde oturmak ister. Hiç kimse gecekonduarda zevk ve sefa için oturmamaktadır. Eğer gecekonduarda oturuyorsak, bu, başka konut bulamadığımız içindir.

İşte hakim sınıflar bize bunu bile çok görmektedir. Onlar bizleri evsiz barksız koymakta, gecekonduumuzu başımıza yıkmaktadır.

2.MC döneminde gecekondu yıkımı

Gecekondu yıkmak konusunda hakim sınıfların tümü birleşmektedir. CHP'nin 1 Mayıs mahallesindeki olaylardan sonra; gecekondu yıkımına karşı çıkar görünmesi sahtekârlıktır. Göz boyamadır. Yıkım emrini veren İstanbul Belediyesi CHP'nin elindedir. CHP hükümet olduğu dönemlerde MC'den değişik davranmamıştır.

Hakim sınıflar, halk yıkıma karşı direnince, 'aldatılma' 'kandırılma' demogajisi yapmaktadır.

Hayır; 1 Mayıs mahallesinde, faşist saldırıya direnen halkımız ne aldatılmış ne de kandırılmıştır. Her insanın başını sokacak bir eve ihtiyacı vardır. Bu her insanın en tabii hakkıdır. İşte hakim sınıflar gecekondu yıkımı ile, bu hakkımıza saldırmaktadır. İçinde oturduğumuz evi korumak en tabii hakkımızdır. İşte 1 Mayıs mahallesi halkı bunu yapmıştır. 1 Mayıs mahallesi halkının direnişi haklı bir direniştir. 1 Mayıs mahallesi halkı devrimcilerle omuz omuza, saldıran polise karşı yiğitçe direnmiş, hakim sınıfların yüreğine korku salmıştır. Bu direniş hepimize bütün halkımıza örnek olmuştur. Olacaktır. Gün gelecek hesap sorulacaktır.

Kendileri köşklere villalarda oturup halkımıza gecekonduyu bile çok görenler; bir gün kendileri yıkılacaktır.

Halkımız her geçen gün daha açık bir şekilde, açlığın, yoksulluğun, sefaletin evsizliğin sebebinin; komprador patron ağa düzeni olduğunu kavramaktadır. Her geçen gün daha açık bir şekilde, Türkiye emperyalizme bağımlı kaldıkça; Türkiye'de emperyalizm, komprador kapitalizmi ve feodalizm hüküm sürdükçe, halk için sömürü ve zulmün sonunun gelmeyeceği görülmektedir. Her geçen gün daha açık bir şekilde baş egmenin sonunun gelmeyeceği, sömürü ve zulme karşı direnişin bir hak ve görev olduğu görülmektedir.

Kurtuluş döneminde gecekondu yıkımı

Kurtuluşun ancak komprador patron ağa devletin yıkılmasında, halk iktidarının kurulmasında görenlerin sayısı her geçen gün artmaktadır.

Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık mücadelesinin safları her geçen gün daha da sıklaşmaktadır.

İşte hakim sınıfları rahatsız eden, onların yüreğine korku salan bu gelişmedir. Onlar bunun için faşist baskılarını yoğunlaştırıyorlar. Amaçları halkın gözünü korkutmak; bizleri yıldırımak sindirmektir. Amaçları devrimcileri haktan tecrit etmektir.

Ama bütün bunlar boşunadır. Boşa çabadır. Ümraniye 1 Mayıs halkının kitlevi direnişi; hakim sınıfların bütün çabalalarına rağmen; bütün baskı ve teröre rağmen devrimci mücadelenin yükselmesini önleyemeyeceğini göstermiştir. Biz yurtdışında işçi ve gençlerin görevi de tüm gücümüzle mücadeleyi desteklemektir.

-KAHROLSUN HALKIMIZA GECEKONDUYU BİLE ÇOK GÖRENLER!

-KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİ!

-YAŞASIN 1 MAYIS MAHALLESİ GECEKONDU HALKININ ŞANLI DİRENİŞİ!

-YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ!

AZGIN FAŞİST SALDIRILAR HALKIMIZIN MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ!

Geçen ay gelişen olaylar, 2. MC Hükümetinin halka karşı giriştiği faşist saldırılarını yoğunlaştırdığını ve daha da yoğunlaştıracaklarını gösterdi.

MC'nin yeni içişleri bakanı, demec üzerine demec vererek, "Anarşinin kökünü iki ayda kurutacağız" vs. gibi laflar ediyor. Bunların "Anarşinin kökünü kurutmak"tan ne anladığı, gelişen olaylar içinde açıkça ortaya çıktı.

MC orta devrimcilere karşı genel bir saldırıya geçti. Bugün büyük şehirlerde her gün geniş çapta aramalar yapılıyor. Evler, yurtlar makinalı tüfeklerle donanmış çelik yelekli polisler tarafından basılıyor. 2. MC iş başına geldikten bu yana göz altına alınan yurtseverlerin sayısı bini aştı. Her gün birkaç demokratik derneğin kapısına kilit atılıyor. Demokratik kitle derneklerinin üyeleri tutuklanıyor. İşkenceden geçiriliyor. Legal ilerici gazetelere, yurtsever basına akla gelmedik baskılar uygulanıyor. Gazete sahipleri, sorumluları, satanlar tutuklanıyor. Kitaplar toplatılıyor. 2. MC resmen ilan etmeden sıkı yönetim uyguluyor.

2. MC geçen ay içinde, devrimcilere karşı genel saldırısını, İzmir, İstanbul, Ankara gibi büyük kentlerde giriştiği seri operasyonlarla açtı. Ağustos sonunda İzmir ve İstanbul'da iki günde 80 kişi tutuklandı. Polislin saldırısına karşı direnen devrimcilere polis ateş açtı. İzmir'de iki devrimci kadın yaralanarak yakalandı. İstanbul'da Göztepe'de polislin baskınında devrimciler polise karşı iki saat silahla direndiler. Aydın Koçak adlı devrimci öldürüldü. İki devrimci yaralı olarak tutuklandı. Devrimci teşkilatlara ve halka karşı girişilen yoğun saldırılar Ümraniye 1 Mayıs mahallesi gecekondu halkının yıkıma karşı direnişinde katliama dönüştü.

Gecekondu halkı, devrimcilerin önderliğinde, gecekonduları yıkıma gelenlere karşı yığıtçı direniş. Polis direniş panzerlerle, otomatik silahlarla kırmaya çalıştı. Halk ve devrimciler ellerindeki her imkânla bu saldırıya karşı direndiler. Boyun eğmediler. Çatışmada 5 kişi öldü. 40'ı ağır olmak üzere 100'den fazla kişi çeşitli yerlerinden yaralandı. Yaralılarından biri, daha sonra öldü.

Ümraniye çatışmasından sonra 308 kişi göz altına alındı. Faşist baskılar daha da yoğunlaştırıldı. Bütün Ümraniye 1 Mayıs mahallesi gecekondu halkı, göz altına alınarak işkence altında sorguya çekildi. Devletin baskı güçleriyle, halkın çatışması, milli baskının yoğun olduğu doğu bölgesinde de şiddetlenmektedir.

Eylül ayı içinde Nusaybinde halk polis ve jandarma birlikleriyle çatıştı. Bir kişi öldü, yüzün üzerinde kişi yaralandı.

Devletin resmi baskı güçleri yanında faşistlerin "devletin yardımcı güçleri" olarak nitelendiği sivil faşist sürülerin

de cinayetleri artıyor. 2. MC'nin başa gelmesinden bu yana faşist cinayetlere kurban gidenlerin sayısı 30'u buldu. Sivil faşist sürüler bir yandan cinayetlerini artırırken bir yandan da sahte barış çağrıları yapıyorlar.

Bugün hükümette bulunan sıkı yönetim ilan etmeden, sıkı yönetim uygulayan MC'nin amacı, kısa süre içinde devrimci teşkilatlara saldırarak bunlara ağır kayıplar verdirmek; devrimcileri halktan tecrit etmek, her türlü direniş faşist zorbalıkla bastırarak ülkeyi emperyalizm, komprador kapitalizmi ve feodalizm için dikensiz gül bahçesi haline getirmektir. Onlar Türkiye'de halkın gün geçtikçe yükselen devrimci mücadelesini bastırmak istiyorlar. Faşist terörü artırmalarının sebebi budur. MC ölkede halkın huzur içinde sömürülmesinden başka bir anlama gelmeyen, sınıf mücadelesinin faşist zorbalıkla ezilmesinden başka bir anlam taşımayan "huzurun sağlanması" görevini yerine getirerek, emperyalist efendilerinin gözüne girmek istiyor. MC, faşist zorbalığı artırarak, Türkiye'de komprador patronların ve toprak ağalarının bir bölümünün yitirdiği güvenliğini yeniden kazanmak istiyor. MC faşist zorbalıkla ömrünü uzatmak istiyor.

Fakat MC'nin bu baskıları gerçekte, halkın nefretini daha da çok üstüne çekmekten başka bir işe yaramıyor. Halk bütün baskılara rağmen, her geçen gün daha da geniş saflarda faşizme ve emperyalizme karşı mücadelelenin saflarına katılıyor. Halkın kendiliğinden gelişen mücadelesi, Ümraniyede olduğu gibi yer yer devrimci bir önderlik altında bilinçli bir niteliğe bürünüyor.

Halkın sınıfının, Batı Avrupalı kesiminin temsilcisi olan CHP ve Sovyet Sosyal Emperyalizminin usaklığını yapan revizyonist sosyal faşistler, halkın yükselen mücadelesini kendi amaçları doğrultusunda kullanabilmek için büyük çabalar sarf ediyor.

CHP halkın faşizme karşı duyduğu nefreti kullanmak için, MC'nin uygulamalarına karşı çıkıyor. Kendisinin de uyguladığının faşizm olduğunu ve olacağını gözlerden gizlemek için faşizmle MC'yi birbirine eşitliyor. MC içinde de esas olarak yalnızca MHP'yi faşist olarak gösteriyor.

Hatta son dönemde, onu bile faşist olarak nitelemekten titizlikle kaçınmaya başladı. Bunun sebebi açıktır. CHP'nin nitelik olarak, faşist diye adlandırdığı partilerden bir farkı yoktur. CHP de diğer hakim sınıf partileri gibi esas olarak komprador patronları ve toprak ağalarını temsil etmektedir. Aralarındaki düşmanlık, bunların aynı sınıfların değişik kesimlerini temsil etmelerinden kaynaklanmaktadır. CHP içinde bugün var olan, emperyalizme ve faşizme gerçekten karşı olan güçler, komprador patron ve toprak ağalarının avrupalı kanadının liberal de-

mokrat maskeli siyasetinin peşinden gitme, onu güçlendirme durumundadır. CHP MC'nin uygulamalarına karşı çıkarken, getirdiği eleştiri yalnızca şekilseldir. Ve göz boyama amacını gütmektedir. Mesela CHP Başkanı Ecevit, Ümraniye 1 Mayıs mahallesi halkının şanlı direnişinde "kışkırtıcı ajanların" rolü olabileceğini söylemektedir. Bunlar her türlü sınıf mücadelesini kışkırtıcı ajanların işi olarak niteleyerek, kara çalmaktadır. Ecevit Ümraniye olaylarını "MC'nin yüz karası" olarak nitelermektedir. Sahtekârlığın bu kadarı görülmemiştir. Ecevit iş başında iken yıkılan gecekondu oturanlar bugün CHP'nin gecekondu yıkımına sözde karşı çıkmasının sahtekârlık olduğunu çok iyi bilmektedir.

CHP yöneticileri, MC'nin son dönemde devrimci teşkilatlar üzerinde yoğunlaştırdığı saldırıyı desteklemektedir. Bu konuda getirdikleri eleştiri "Anarşinin bastırılmasının uzun sürdüğünü" şeklinde bir eleştiridir.

CHP, MC'nin devrimcilere karşı giriştiği saldırıyı destekleme konusunda "İç işleri bakanına güven duymaktayız" "Alınan tedbirler umut vericidir" diyecek kadar ileridir.

CHP, MC'nin faşizmi karşısında halk için olumlu bir alternatif değildir.

Sovyet Sosyal Emperyalizminin uşağı sosyal faşistler de, MC'ye karşı halkın mücadelesini kendi amaçları doğrultusunda kullanmak istemektedir. Bunlar şimdi MC'ye karşı bir "Ulusal Demokratik Cephe" kurulması çağrısı yapmışlardır. Bunların UDC'si, MC nasıl amerikan emperyalizmine uşaklık edenlerin halka karşı bir cephesi ise; öyle bir cephe değildir. Tek fark, bu cephenin, sovyet sosyal emperyalizmine uşaklık eden sosyal faşistlerin başını çektiği bir cephe olmasıdır.

Sosyal faşistlerin başını çektiği UDC de halk için, MC karşısında bir alternatif değildir.

Halk için MC'den ve genel olarak faşizmden kurtuluşun tek yolu, ülkemizde emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodalizmin hakimiyetine son vermekten; komprador patron ağa düzeninin yıkılmasından ve halk iktidarının kurulmasından geçmektedir.

Faşistlerin, baskıları yoğunlaştırarak engellemek istediği, işte halkın bu amaçlar uğruna örgütlenmesi ve mücadelesidir. Fakat, baskılar bu mücadeleyi durduramayacaktır.

**-KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİ!
-YAŞASIN HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ!**

A.ÖLMEZ

ZAMLAR HAYATLI ÇEKİLMEZ

HALE GETİRİYOR!

MC hükümetinin aldığı zam kararları geçen ay içinde açıklandı. Akaryakıt, elektrik, kömür, demire, çimento, poşta, tren, uçak fiyatlarına yüzde yüze yakın zamlar getirildi.

MC, zamlarla komprador patron ağa devletin içinde bulunduğu ekonomik bahrinin yükünü halkımızın sırtına yıkmak istiyor. Yapılan zamlar, bir dizi yeni zam mı beraberinde getirecektir. Nitekim zamların ilanından kısa süre önce, zam gelmesi beklenen tüm maddelerle, bir dizi diğer ihtiyaç maddesi piyasadan kaybolmuş tur. Zamlar ilan edildikten sonra, yine zamlı fiatlarla ortaya çıkmıştır.

Zamların görüldüğü bakanlar kurulu toplantısından hemen önce uluslararası para fonunun 5 kişilik temsilciler heyeti Türkiye'ye gelmiş, batıdaki emperyalist devletlerin, özellikle Amerikan emperyalizminin bir aracı olan bu kurumun temsilcileri, yerli uşaklarına "tavsiye"lerde bulunmuşlardır. Zamlar, Türkiye'de emperyalizmin uşaklığını yapan sınıflar tarafından, efendilerinin emri üzerine, onlara danışarak yapılmıştır.

Yine aynı heyetin "tavsiye"si (yani emri) üzerine, türk parasının değeri bir kere daha düşürülmüştür. Bu 1970 yılından

bu yana geçen süre içinde yapılan 40. değer düşürme olayıdır. Ve Türkiye'deki hakim sınıfların içinde bulunduğu ekonomik çıkmazı açıkça göstermektedir.

Bugün "kalkınma" nutukları atan; öncü devlet olacaklarını ilan eden hakim sınıflar, toplandıkları enerji konferanslarını mum ışığında, lüks lambası ışığında yapacak kadar aciz durumdadırlar.

Bunlar, zamlarla halkımız için hayatı daha da çekilmez hale getirmektedirler. Zamlar ve enflasyon, Türkiye'nin emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo ekonomik yapısının tabii sonucudur. Zamlar ve enflasyon, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığı devrimle ortadan kaldırılmadıkça, kaçınılmazdır. Hakim sınıfların hangi kanadı hükümet olursa olsun, zam yapacaktır. Nitekim, Ecevit hükümeti 1974 yılında hükümet olduğu kısa dönemde, bütün ihtiyaç maddelerine şimdikiye benzer ağır zamlar getirmişti. O zamanlar, CHP zamların "acı bir ilaç" olduğunu, "ekonomiyi düzeltmek için bu ilacın kaçınılmaz" olduğunu söyleyerek, zamları savunuyordu.

Demirel CHP'nin MSP ile birlikte ortak hükümet oluşturduğu 7 aylık dönem içinde zamlar hakkında şunları diyordu:

"Hayat yüzde elli daha pahalı olacaktır. Açıkça ilan ve iddia ediyorum: Başbakan zam yapılacağını önceden ilan etmekte haksız kazançlara sebep olmuştur."

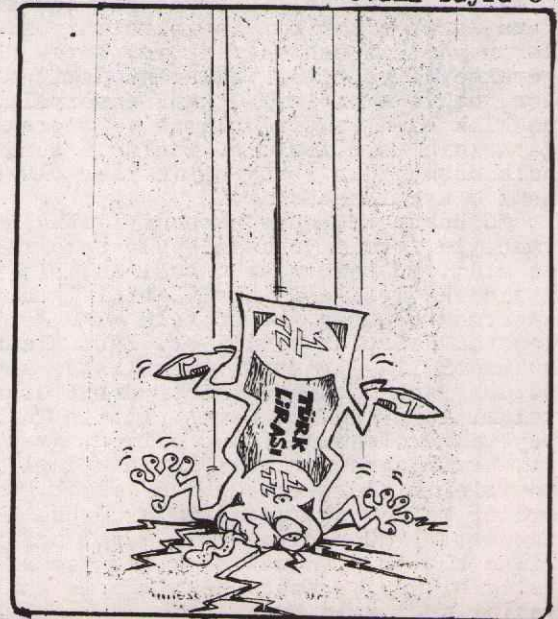
"Koalisyon hükümeti seçimlerde vaad ettiğinin aksine karar almıştır. Kötü miras devraldığını idda ederek işin içinde çıkamaz."

"Ucuzluğun yolu zamdan geçmez."

"Zam yapan neticesine de katlanmak zorundadır."

"Millet ne ummuş ne bulmuştur. İşte aldatmaca budur."

Devamı sayfa 6 da

B.ALMAN POLİSİ H.TAKARI YURT DIŞI ETME KARARI ALDI!

Batı Alman polisi,Türkiyeli yurtsever H.Takar'ı yurtdışı etme kararı aldı.Daha önce bilindiği gibi Batı Alman polisi H.Takardan 30 Ağustos'a kadar Batı Alman'yı terketmesini istemiş,terk etmemesi halinde,zorla sınır dışı edileceği tehditini savurmıştı. Batı Alman polisi,bu kararına gerekçe olarak,H.Takarın,okulunu gerekli süre içinde bitirmedeği gibi sudan bahaneler ileri sürüyordu.

Gerçek sebep ise,H.Takarın burada Türkiyeli ilerici işçi ve öğrencilerin yürüttüğü mücadeleye katılması idi.Burda Batı Alman emperyalizmine karşı verilen mücadeleye katılması idi. Ülkemizde halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık için yürüttüğü mücadeleyi desteklemesi idi. Batı Alman patronları ve onların devleti,Türkiyeli işçi ve öğrencilerin,burda örgütlenmelerini ve mücadele etmelerini istememektedir. H.Takara oturma izni verilmemesinin gerçek sebebi işte bu idi. H.Takarın şahsında,Batı Alman sermayesinin örgütlenmesine karşı giriştiği saldırı karşısında ATİF ve ATÖF ortaklaşa bir bildiri çıkararak,bir kampanya açtılar.

Açılan kampanyada iki haftada iki binin üzerinde imza toplandı.Yüzlerce telefon ve telgrafla,mektupla polisin H.Takara ve onun şahsında,bütün Türkiyeli ilerici işçi ve öğrencilere yaptığı baskı protesto edildi.H.Takara derhal oturma izni talep edildi.Polis,bu geniş direniş karşısında uzlaşma yolları aradı.Avukatı aracılığı ile,H.Takara iki aylık bir göz yumma izni(Duldung) vermeyi önerdi.Batı Alman polisi,böylece,H.Takar'ın,aslında Batı Almanya'da kalmaya hakkı olmadığını,ve fakat 'iyi niyetli' Batı Alman polisinin 'göz yumması' ile,Batı Almanya'da kaldığını kabul ettirmek,yaptığı baskıyı bizzat H.Takara meşrulaştırmak istiyordu.H.Takar böyle bir göz yumma iznini red etti.Hakkı olan oturma izninin kendine derhal verilmesini talep etti.

Bunun üzerine,Batı Alman polisi,H.Takara gönderdiği 9 Eylül tarihli bir yazıyla,kendisi hakkında sınır dışı etme kararının olduğunu,ve yakalanması halinde zorla sınır dışı edileceğini bildirdi.

Batı Alman polisinin bu yeni saldırısı,giriştiği ilk saldırının devamıdır.Sınır dışı etme kararının gerekçesinde,Batı Alman polisi H.Takara 1 Eylül'den bu yana Batı Almanya'da oturma izni olmadan kaldığını,bunun Batı Alman kanunlarını çiğnemek anlamına geldiğini,bunun ağır suç olduğunu bildiriyor.

Batı Alman polisi,işte işine gelmeyen yabancılara,bu şekilde başından atmaya çalışıyor.

Önce oturma izni vermiyor.Ardından oturma izni olmadan Batı Almanya'da kalarak,Batı Alman kanunlarını 'çiğniyorsunuz' diyor.

Batı Alman polisi,9 Eylül tarihli kararın gerekçesinde,bu kararın aynı zamanda diğer yabancılara korkutmak amacıyla alındığını açıkça belirtmekten çekinmiyor.

Gerçekten de,H.Takara yapılan baskının amacı budur.Batı Alman sermayedarları ve onların devleti,yabancılarının Batı Almanya'da örgütlenerek ekonomik ve demokratik hakları için yürüttükleri mücadeleyi,ve kendi ülkelerinde devrim mücadelesini desteklemek için yürüttükleri mücadeleleri engellemek için,öne çıkan,tanınan anti faşist-anti emperyalist nitelikteki yabancılara tek tek baskı uygulamakta; yurtdışı etmektedir. Böylece amaçları,tüm yabancılarının gözünü korkutmak,yabancılarının örgütlenmesini engellemektir.

H.Takara yapılan baskı hepimize yapılan baskıdır.H.Takar hakkında verilen sınır dışı etme kararı,örgütlenmemize karşı girişilmiş açık bir saldırdır.Buna karşı direnmek hepimizin görevidir.H.Takara yapılan saldırı,aynı zamanda,Batı Alman emperyalist burjuvazinin Almanya'da tüm halkın demokratik haklarına karşı giriştiği yoğun saldırının ayrılmaz bir parçasıdır.

ATİF ve ATÖF'ün açtığı kampanyayı bütün gücümüzle destekleyip çevremizde yayalım. H.Takar'ın sınır dışı edilme kararını protesto edelim!

H.TAKAR'A DERHAL OTURMA İZNİ TALEP EDELİM!
YABANCILARA YAPILAN BASKILARA SON!

KAHROLSUN YABANCILAR KANUNU!

KAHROLSUN BATI ALMAN EMPERYALİZMİ!

YAŞASIN ALMAN VE TÜM MİLLİYETLERDEN
YABANCI İŞÇİLERİN ORTAK MÜCADELESİ!

Protestolarımızı telgraf-telefon ve mektupla

OBEREKESDIREKTÖR
4950 MINDEN TONHÄUSEN STR.2 ADRESİNE GÖNDERELİM.

TELEFON:0571/8071

İMZA LİSTELERİNİN BİR KOPYASINI ATİF
ADRESİNE POSTALAYALIM !

**YURT DIŞI ETME KARARI DERHAL KALDIRILMALIDIR
H.TAKARA OTURMA İZNİ VERİLMELİDİR**

ZAMLAR HAYATI ÇEKİLMEZ HALE GETİRİYOR

"Zamanın ferahlık yaratacağını söyleyenler dehşet saçmaktadırlar. Meselelere böyle bakarsanız memleket yanmıştır."

"Vatandaşın hali küldür."

"Hükümet tüm dediklerinin tersini yapmakla inanılır olmaktan çıkmıştır."

"Artık ne yapacağınız anlaşılmıştır."

Öyle ferahlatıcı tedbirler biliyorlarmış ki, bunlar arka arkaya gelecekmiş ve fakir fukara ezilmiyecekmiş.Onun için pahalılıktan endişe etmeye mahal yokmuş. Bu sözler aldatıcıdır."

Aynı Demirel, bugün zalmarın kaçınılmaz olduğunu söylüyor. Kendileri hükümet olduğu dönemde zamların kaçınılmaz olduğunu söyleyen CHP ise bugün kendi hükümet olmadığı için, halktan yana gözükersen zamlara karşı çıkar bir tavır takınıyor. Bunların yaptığı sahtekârlıktır. Gerek CHP gerekse AP ve diğer parlamentodaki partiler, hakim sınıfların, yani emperyalizme uşaklık eden kompradorların ve toprak ağalarının partileridir. Bunların tümü halk düşmanıdır. Hangisi iktidar olursa zamlar o uygulayacaktır.

MC Hükümeti, güya ekonomiyi düzeltmek amacıyla, zaman yanında başka tedbirler de aldı. Bu tedbirlerin başında, biz yurtdışındaki işçilerin dövizlerini Türkiye'ye aktarmak geliyor. Bunun için MC Hükümeti çeşitli dolaplar çeviriyor. Batı Alman hükümeti ile giriştiği pazarlıkta, güya bizden yana görünerek, ihtiyarlık sigortaları için kesilen paralarımızın Türkiye'ye aktarılmasını talep ediyor. Amaçları, bizim çıkarlarımızı korumak değil, dövizlerimizle dar boğazdan çıkmak, komprador patron ağa devletinin ömrünü uzatmaktır. MC ayrıca "zati eşya" adı verilen kişiye ait özel eşya, ev eşyası vs. gibi şeyler üzerindeki gümrük muafiyetini de kaldırdı.

Baş tarafı sayfa 5 de

Bundan böyle Türkiye'ye ne götürürsek gümrüğe tabi tutulacak. Bu bütünüyle yurtdışındaki Türkiyeli işçilerin küçük tasarruflarına el koymayı amaçlayan, halk düşmanı bir tedbirdir. Bu tedbirle hedef alınan hükümetin açıkladığı gibi, kaçakçılığı önlemek, döviz kaybını önlemek vs. değildir. Kaçakçılığı yapan bizzat bu kararı alanların kendisidir. Devletin kendisi, komprador patronlara, toprak ağalarına hizmet eden bir kurumdur. Halk düşmanı niteliktedir. Şimdi bu devlet,bizim küçük tasarruflarımıza el koyarak,içinde bulunduğu zorlukları aşmak istiyor. Bu konuda hakim sınıf temsilcileri bizden "anlayış" beklediklerini söylüyorlar. Hakim sınıflar bizden döviz bekliyor. "Vatan" "Millet" "Kalkınma" vs. edebiyatı yapıyorlar. Kalkınan kendileridir. Onların 'kalkınması' biz emekçilerin daha da yoksullaşması demektir. Gönderdiğimiz her döviz, komprador patron ağa devletinin ömrünü uzatmakta; sömürü ve baskıyı faşist zulümü artırmaktadır.

Bizi açlığa mahkûm edenlere, işsiz, evsiz koyalara, faşist baskılar uygulayanlara döviz göndermeyelim.

MC'nin son aldığı halk düşmanı tedbirleri paketi de hakim sınıfları içinde bulundukları ekonomik buhrandan kurtarmayacaktır.

Ekonomik buhrandan kurtuluşun tek yolu komprador patron ağa devletinin yıkılmasından, halk iktidarının kurulmasından geçmektedir. Ekonomik buhrandan kurtuluşun yolu, emperyalizmin, komprador kapitalizminin,feodalizminin yıkılmasından geçmektedir.

Hepimiz, halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini destekleyelim.

M.YILMAZ

B.ALMANYA POLİS DEVLETİ OLMA YOLUNDA İLERLİYOR.

B.Alman cumhurbaşkanı Scheel uluslar arası bir toplantıyı açmaya gidiyor.

Geçen ay içinde Batı Almanya'da 'Kızıl Ordu Fraksiyonu' (RAF) adlı bir örgüt; Alman İşverenler Sendikası Başkanı;işçi düşmanı Hans Martin Schleyer'i kaçırdı. H.Martin Schleyer Prag'ın işgali sırasında Nazi işgal güçlerinin Maliye Bakanlığı görevini yapmış;Nazi partisinin önde gelen 'ekonomi uzmanlarından' biri idi. Kendisi Daimler Benz-Mercedes Firmasının Yönetim Kurulu başkanı;ve bütün Batı Alman patronlarının,yani Batı Alman emperyalistlerinin bir numaralı temsilci ve sözcüsü idi.

RAF adlı teşkilat;Hem Martin Schleyer'i Köln'de hükümet temsilcileri ile yaptığı bir görüşmeden sonra evine giderken kaçırdı. H.Martin Schleyer'in ve içinde koruyucu polislerin olduğu refakat arabasının önünü kesen RAF mensupları polislerle girdikleri çatışmada,4 koruma polisini öldürdüler .H.Martin Schleyer'i,polisin verdiği bilgiye göre,bir münibüsle kaçırdılar. Kaçırıldığından bu yana Batı Alman polisi,H.Martin Schleyer'in ve onu kaçıranların izini bulamadı.Kaçıranlar hükümete bir ültimat vererek;Hapishanede tutuklu bulunan ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılan 11 RAF mensubu devrimcinin serbest bırakılmasını;her birine 200 bin DM verilmesini;devrimcilerin istedikleri ülkeye gitmeleri için kendilerine uçak verilmesini;talep ettiler.Bu taleplerin yerine getirilmemesi halinde H.Martin Schleyer'in 'idam edileceğini' bildirdiler.

Hükümet derhal haber yasağı koydu.0-laydan sonra Batı Alman tekelleri sermayesinin devleti,halk üzerindeki baskılarını arttırdı. Devrimcileri halktan tecrit etmek için yoğun ideolojik kampanya açıldı.Bir dizi demokratik hakların kaldırılması yolunda somut girişimlerde bulunuldu.

Bütün büyük şehirler Eylül ayı içinde tam bir polis devleti havası yaşadı.Her yanda aramalar;eli tetikte makinalı tüfekli polisler,olağan hale geldi.

Alman tekelleri burjuvazisi bir yandan polis'in yoğun varlığı ile güçlü olduğunu gösterip,halkın gözünü korkutmak isterken;bir yandan da kapıldığı panik içinde gerçekte ne kadar kof ve zayıf olduğunu da gösteriyor.

A.GENC

SENDİKA AĞALARI YIKILACAKTIR !

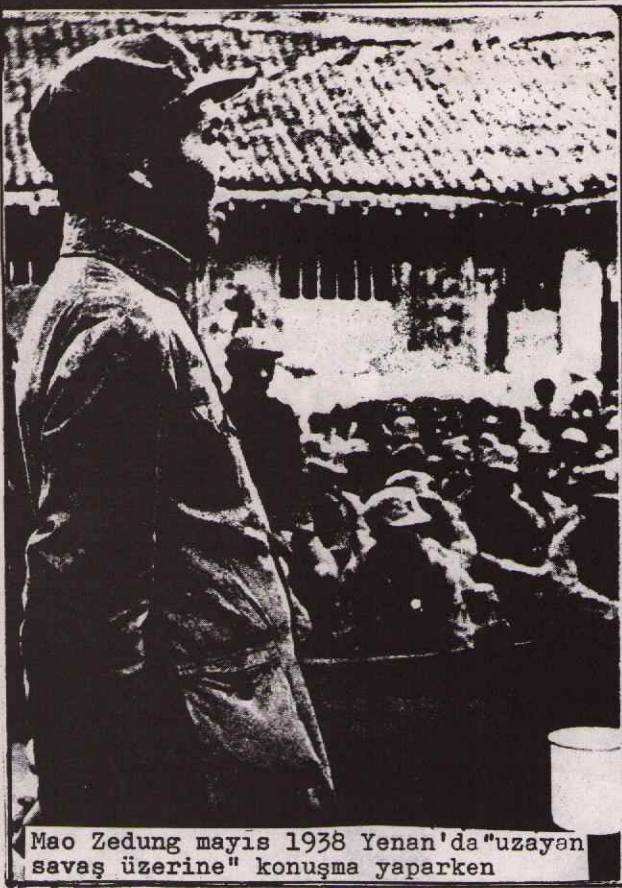
DISK'e bağlı Has - İş Sendikası işçileri gizli olarak yapılan kongreyi protesto ettiler

DEVRİMCİ İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na bağlı Has-İş Sendikası'na bağlı işçiler kendilerinden gizli olarak bazı kişilerin yaptığı kongreyi protesto ederek seçilen kişileri tanımadıklarını açıkladılar. Ayrıca gerçek kongrenin 25.9.1977 tarihinde yapılacağı açıklandı.

Sağık-İş Sendikası'na üye iken buradaki yönetimi beğenmedikleri için DISK'e bağlı Has-İş Sendikası'na geçtiklerini, ancak bu

sendikada da kendileri adına bazı kişilerin gizlice kongre düzenlediklerini ileri süren işçiler yaptıkları açıklamada: "DISK'in tabanı söz sahibi ve karar sahibi olma ilkesini derinci sendikaların vaz geçilmez iları olarak hayata geçirmeye çalıştığımız bir zamanda sendikamızla bugün artık ilgileri kalmayacak. Sağık-İş Sendikası'ndan kalma alıkanlık olan bazı kişilerin adımıza kongre topladıklarını gördük." dediler.

Hürriyet 20 Eylül

Mao Zedung Mayıs 1938 Yenan'da "uzayan savaş üzerine" konuşma yaparken

Baş tarafı sayfa 8 de

mintang orduları tarafından kuşatılır.

1934'te bu kuşatmadan kurtulma hazırlıkları yapılır. Ekim'de kuşatma güney-batı yönünde yapılır. Tarihe "Uzun yürüyüş" olarak geçecek yürüyüş başlar.

1935 Ocagında, uzun yürüyüş içinde Dsunyi'de toplanan parti konferansında Mao Zedung ÇKP Merkez Komitesi Siyasi Başkanlığına seçilir. Uzun yürüyüş iki-buçuk yıl sürer. Bu uzun yürüyüş sırasında kızıl ordu ve ÇKP geçtiği her yerde büyük bir ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışması yürütür. Uzun yürüyüş başlayan 100.000 kişiden 90.000'i uzun yürüyüş sırasında hayatını kaybetmesine rağmen; Komünistler, uzun yürüyüşte kitlerle kaynaşarak, eskisinden çok daha güçlü olarak çıkarlar.

Komünistlerin doğru siyaseti sonucu, Kuomintang da kendi arasında parçalanır. Japon emperyalizmine karşı savaşmak isteyen sol Kuomintang'cılar, Çan Kay Şek'i 1937 Haziranında tutuklarlar. Çan Kay Şek, bu durumda, Japon emperyalizmine karşı, komünistlerin ittifak teklifini kabul etmek zorunda kalır. 1937'de komünistler, ikinci defa Kuomintang'la bir cephe oluştururlar. Ama bu kez, Komünistler güçlü bir kızıl orduya, güçlü bir partiye, kızıl siyasi iktidar alanlarına sahiptirler. Ve cephe içinde kendi ideolojik, siyasi-örgütsel bağımsızlıklarını koruyacak durumdadırlar.

1938 Mart-Mayıs ayları arasında, Mao ünlü "Uzun süreli savaş üzerine" ve "Japon emperyalizmine karşı mücadelenin stratejik sorunları üzerine" adlı yazılarını kaleme alır.

1939 Nisanında, kızıl ordu birlikleri ile, Çan Kay Şek'in milliyetçi birlikleri arasında ilk çatışmalar ortaya çıkar. Aynı yıl içinde Mao Zedung 4. ve son karısı olan Chiang Çing ile evlenir.

1940 Japon emperyalizminin Çin'de yıkılacağına ortaya çıktığı yıldır. Çin'de tüm siyasi güçler "Çin nereye gidiyor" sorusuna cevap arama durumundadırlar. İşte bu durumda Mao Zedung "Yeni Demokrasi" adlı yazısını kaleme alır. Bu yazıda Mao Zedung, Çin'de milli burjuva iktidarının yolunun kapalı olduğu görüşünü savunur. Proleterya önderliğinde halk iktidarının ilkelerini ortaya koyar.

1941-1945 arasında, komünistler, hem Japon emperyalizmine, hem de Kuomintanga karşı savaşmak zorunda kalırlar. Kuomintang savaş içinde ağırlığı, komünistlere karşı savaşa verir. Japon emperyalistleri de kızıl siyasi iktidar alanlarına saldırırlar. Fakat bu bölgelerde kızıl siyasi iktidarı yıkmayı başaramazlar. 1944 Haziranında Japonlar son stratejik saldırılarına başlarlar. Kuomintang-Komünist işbirliği yeniden kurulur.

1945'de ikinci Dünya savaşının sonu ve Japon emperyalizminin yenilgisi kaçınılmaz olduğu ortaya çıkınca, Kuomintang ve ÇKP, Japon emperyalizminin ülkeden kovulmasından sonra, nasıl davranılacağı konusunda anlaşma yaparlar. 1946'da toplanan bir konferans bir anayasa hazırlar. Kuomintang bu anayasayı ve komünistlerle ortak yönetimi kabul etmez. İç savaş yeniden başlar. Amerikan emperyalizmi bütün gücü ile Çan Kay Şek'i destekler.

1948'de, kızıl ordu stratejik saldırıya geçer. Kuomintang ordularına kesin darbe vurulur.

1949 1 Ekiminde ÇHC'nin kurulduğu Mao Zedung tarafından ilan edilir.

1949'dan 1976'ya, Mao Zedung'un ölü-

müne kadar geçen 27 yıllık kısa dönemde ÇHC büyük başarılar elde eder. Proleterya önderliğinde halk diktatörlüğü şartları altında ülke büyük ilerlemeler gösterir. Mao Zedung önderliğindeki ÇKP, uluslararası alanda, Kruşçov revizyonizmine karşı yürütülen mücadelenin en ön safında yer alır.

Mao Zedung, Sovyetler Birliğinin yozlaşmasını izleyerek, sosyalizm şartları altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi Marksist-Leninist tezini geliştirir. 1957 yılından sonra, parti içinde Mao Zedung'un etkisi yeniden azałmaya başlar. Parti yönetimine başını Liü Şao Çi ve Teng Hsiao Ping'in çektiği revizyonist klik hakim olur. Bunların amacı ülkenin ekonomisini geliştirmek adına, kapitalizmi geri getirmek. Mao böyle bir durumda, merkeze uzaklaşarak "Merkezi bombalayın" şiarı ile parti merkezine yerleşmiş olan burjuvazinin temsilcisi revizyonistlere karşı büyük "Proleter kültür devrimini" başlattı. 1966'da başlatılan kültür devrimi, bütün dünyada büyük bir etki yaptı. Kültür devrimi bütün dünyada devrimci hareketlerin yükselmesini etkiledi. Kültür devrimi sonunda Liü Şao Çi, Teng Hsiao Ping gibi revizyonistlerin başını çektiği burjuva çizgisi yıkıldı.

Mao Zedung, kültür devriminden sonra da, devamlı olarak, sosyalist toplumda da sınıflar ve sınıf mücadelesi olduğunu burjuvazi ve proleterya olduğunu ve bunlar arasında bir ölüm kalım mücadelesinin sosyalizm şartlarında da sürdüğünü vurguladı. Mao Zedung'un bu öğütlerinin doğruluğu, Lin Biao olayında ve daha sonra Teng Hsiao Ping'in başını çektiği darbe hareketinde bir kere daha ortaya çıktı.

1971'de Lin Biao bir darbe hareketine girişti. Bu darbe hareketi önlendi. Ardından kültür devrimi sırasında iktidardan uzaklaştırılan Teng Hsiao Ping 1974'te yeniden partide yüksek görevlere getirildi. Mao Zedung, Teng Hsiao Ping ve onun tarafından temsil edilen çizgiye karşı ölümüne kadar mücadele etti. 1976 Nisanında, Pekin'de başını Teng Hsiao Ping'in çektiği karşı devrimci bir ayaklanma denemesi oldu. Bu ayaklanma bastırıldı. Bu olay üzerine Mao Zedung'un teklifi ile Teng Hsiao Ping tüm görevlerinden uzaklaştırıldı.

Teng Hsiao Ping'e ve onun başını çektiği çizgiye karşı mücadele Mao Zedung'un son insiyatifi oldu. Mao Zedung 1976 Temmuzundan sonra ağır hastalandı. Eylül'ün 9'unda öldü.

Mao Zedung, Teng Hsiao Ping'in başını çektiği sağ çizgiye karşı mücadelede, özellikle revizyonizme karşı mücadelenin ve proleterya diktatörlüğünün önemini vurguladı.

Mao Zedung'un ölümü, bütün dünyada devrimci çevreler içinde büyük bir üzüntü yarattı. Mao Zedung'un ölümü, yalnızca Çin proleteryası için değil bütün dünyada işçi sınıfı ve emperyalizme karşı mücadele eden halklar için büyük bir kayıptır. Mao Zedung, yalnızca, Çin devrimine önderlik eden, emperyalizme çok ağır bir darbe vuran bu devrimin başıyaya ulaşmasında önemli bir rol oynayan bir devrimci değildir.

O aynı zamanda devrimci teoriyi geliştiren, devrimci teoriye özellikle "Halk savaşı" ve "Proleterya diktatörlüğü" altında sınıf mücadelesinin devamı" konularında katkılarla bulunan, büyük bir Marksist-Leninisttir.

ANISI HER ZAMAN DÜNYA HALKLARININ GÖNLÜNDE YAŞAYACAKTIR.

-KAHROLSUN EMPERYALİZM-SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!

-YAŞASIN DÜNYA HALKLARININ

DEVİRCİ MÜCADELESİ!

IMPRESSUM: V.i.S.d.P E. YURDAKAN
1 Berlin 36, Postfach: 360171

Banka hesap nr: BERLİNER DISCONTO BANK
Zweigstelle 56 Konto Nr. 250/4298
Bankleitzahl 10070000
Yazışma adresi: 1 Berlin 36
Postfach 360171
Druck: CONTRANST Haupt Str. 159
1 Berlin 62

BİR KERE DAHA ATIF SİYASETİ ÜZERİNE
Baş tarafı sayfa 3 de

sonunda uygulamada önemli hataların ortaya çıkmasıdır. Önümüzdeki dönemde, ATIF'in siyasetini derinleştirmek, kavramak ve pratiğe uygulamak konusunda hepimiz üzerimize düşen görevi dört elle sarılmalıyız. ATIF'i bütün saladıralara göğüs gerecek, mücadeleciler, Türkiye devrimine mümkün olan en iyi biçimde hizmet eden bir teşkilat haline getirmeliyiz.

- YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELECI BİRLİĞİ!
Atif YK adına
Başkan E. Yurdakan

HASAN SAZ ARKADAŞIMIZI KAYBETTİK!

Hasan Saz arkadaşımız 22 Eylül 1977 günü işten eve giderken geçirdiği bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Hasan Saz; Maraşlı yoksul bir ailenin çocuğu idi. Genç yaşta komprador patron ağı düzeninin gerçek yüzünü tanımış devrimci mücadeleye katılmıştı. Batı Almanya'da Duisburg kentinde işçi olarak çalışıyordu.

Örgütlenmenin, örgütlü mücadelenin önemini kavramış, alçak gönüllü, ciddi, araştırmacı, aldığı işi yapan, insiyatif sahibi, çalışkan örnek bir devrimci idi. Hasan Saz, Duisburg işçi derneğinin en faal üyelerindendi.

Örgütümüz ATIF'in kurulmasında aktif olarak çalışmıştı. ATIF'in tüm eylemlerine en ön saflarda katılmıştı. Ölümüyle, ardında doldurulması zor bir boşluk bıraktı. Hepimiz, Hasan Saz arkadaşımızı saygıyla anıyoruz.

O, emperyalizme, komprador edipalizm, feodalizme karşı mücadele ediyordu. Mücadelesi, mücadelemizdir.

Anısı mücadelemizde yaşayacaktır.

ATIF Yönetim Kurulu

HAMBURG

GENEL KURUL YAPILDI

21 Ağustos, 1977 Tarihinde Hamburg ve Çevresi Türkiyeli İşçiler Derneğinin Genel Kurulu yapıldı.

200 civarında işçi arkadaşın katıldığı Kongre olumlu bir hava içerisinde geçti. Bağımsızlık ve halk demokrasisi uğruna şehit düşen devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşundan sonra Divan seçimi yapıldı. Daha sonra eski yönetim kurulundan bir arkadaş geçen bir senelik faaliyet raporunu Genel Kurul'a sundu. Gündemin diğer maddesi olan eleştiriler bölümünde bir çok Genel Kurul üyesi derneğin çalışmalarında görülen aksaklıkları dile getirdiler. Dernek eski Yönetim Kurulu adına arkadaşlar da söz alarak geçmişte yapılan çalışmalarda tespit edilen hatalarını kabullendiler. Hatalarının kaynaklarını tespit ederek yeni dönem çalışmalarında görev alacak arkadaşlara daha iyi bir çalışma ortamı hazırladılar. Tespit edilen hatalar derneğin geniş kitlelere açılmadığı, dernek Yönetim Kurulu'nun çalışmalarında pasif kaldığı, gazete satışlarına daha önem verilmesi, halk gecelerinin daha düzenli yapılması ve en önemlisi planlı ve programlı bir çalışmanın gerçekleştirilememesi.

Yeni seçilen arkadaşlar yapılan bu hatalardan çıkardıkları derslerle yeni dönemde daha düzenli bir çalışma yürüteceklerini belirttiler.

Kararlar bölümünde de derneğimizin siyasetini belirleyen kararlar oy birliği ile kabul edildi.

Şu konularda kararlar alındı :

- Derneğimiz bağlı olduğu ATIF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu) nun tüm karar ve direktiflerini uygular.
- Halkımızın demokratik halk devrimi mücadelesini destekleriz.
- Milli zulme karşıyız. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını ve her milliyetten Türkiye halkının devrimci birliğini savunuruz.
- Emperyalist yoz kültüre karşı; Halk kültürünü savunuruz.
- Emperyalizm-sosyal emperyalizm, komprador kapitalizm-feodalizm ve her türlü gericiliğe karşı halkların devrimci mücadelesinin yanındayız.
- Turist işçilere destek olmalıyız.

HAMBURG VE ÇEVRESİ
TÜRKİYE İŞÇİLER DERNEĞİ

ÖLÜMÜNÜN 1. YILDÖNÜMÜNDE MAO ZEDUNG ANILDI!

Bundan bir yıl önce, 9 Eylül 1976'da dünya işçi sınıfının büyük önderlerinden Mao Zedung ölmüştü.

Dünyanın her tarafında işçi sınıfı, zamanımızın en büyük proleter devrimcilerinden biri olan Mao Zedung'un ölüm yıldönümünde saygıyla andılar. Mao Zedung'un anarken; bütün hayatı boyunca yürüttüğü devrimci mücadeleyi ve Çin devrimine olan büyük hizmetlerini dile getirdiler.

Satı Berlin Türkiyeli İşçiler Derneği de Mao Zedung'un ölüm yıldönümünde andı. 11.9.77 tarihinde, Mao Zedung'un anma toplantısına 50 kadar işçi arkadaş katıldı. Mao Zedung'un hayatı ve Çin devrimi ile ilgili dıalar gösterildi.

Türkiye İşçileri Derneği Yönetim Kurulundan bir arkadaş, Mao Zedung'un devrimci mücadelesi ve Çin devrimi üzerine konuşma yaptı.

Aşağıda konuşmanın metnini yayınlıyoruz.

Değerli arkadaşlar,

Bundan bir yıl önce, 9 Eylül 1976'da dünya işçi sınıfı büyük bir kayıp verdi. Zamanımızın en önemli proleter devrimcilerinden biri olan Mao Zedung, 9 Eylül 1976'da öldü. Onun ölümü, bütün dünyada emperyalizme ve her türlü gerici karşı olan tüm güçleri üzüntüye boğarken; bütün gerici ve karşı devrimci güçleri de sevindirdi.

Mao Zedung, bütün hayatı boyunca, Çin ve devrimine fedakârca hizmet etmiş bir devrimci idi.

O, 1917 Ekim sosyalist devriminden sonra, emperyalizme dünya çapında en ağır darbeyi vuran Çin Devrimine önderlik etmiş, sosyalizm şartları altında burjuvaziye ve bütün gerici sınıflara karşı yürütülen bir devrim hareketi olan Proleter Kültür Devriminin en önünde yürümüştü.

Mao Zedung, "Halk Savaşı Teorisi" ve "sosyalizm şartları altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi" konularından, devrimin bilimi olan Marksizm-Leninizmi geliştirmiştir. O, bu anlamda zamanımızın en büyük Marksist-Leninistlerinden biridir. Mao Zedung'un hayatı, Çin devrimi ile iç içe geçmiştir. Onun hayatına kısaca bir göz atmak, Çin devrimini kısaca gözden geçirmek anlamına gelir.

Mao Zedung, 1893'ün Aralık ayında, orta halli bir ailenin çocuğu olarak doğmuştur. Mao Zedung'un doğduğu sırada, Çin toplumu sömürge, yarı sömürge, yarı feodal bir yapıya sahipti. Ülkenin belli bölgeleri emperyalistlerin (Alman, İngiliz, Fransız, Japon, Amerikan emperyalistlerin) doğrudan kontrolü altındadır.

Bazı bölgelerde ise, emperyalizm kendine bağımlı sınıflar aracılığı ile, savaş ağaları ve kompradorlar aracılığı ile hakimiyetini sürdürmektedir. Ülkede feodal üretim tarzı yaygındır. Geniş çapta feodal parçalanma varlığını sürdürmektedir. Siyasi olarak ülke hükümdarlıkla yönetilmektedir. Ancak merkezi otorite tüm ülkede hakim değildir.

Mao Zedung 5 yaşında, eve gelen bir öğretmen aracılığı ile, daha sonra köy okulunda okuma yazma öğrenmeye başlar.

1906'da, 13 yaşında Mao Zedung babasının topraklarında çalışmaya başladı. 1907'de 14 yaşında, ailesi tarafından bir komşu kızıyla evlendirilir. Bu tip evlilikler yarı-feodal Çin'de olağandır. 1910'da Mao Zedung Siang-Siang bölgesinde ilk defa resmi bir okula girer. Bu sıralar, Çin'de burjuva demokratik devriminin yükseldiği yıllardır. Devrim siyasi alanda, hane-danlık taraftarları ile, Cumhuriyet taraftarları arasında olmaktadır.

1911'de Mao Zedung, Cang Şa'da yüksek okula girer; devrim hareketine aktif olarak katılır. Devrim hareketi, Cumhuriyetin kurulması ile sonuçlanır. Çin'in yarı-sömürge, yarı-feodal yapısında bir değişiklik olmaz.

1913'de Mao Zedung öğretmen okuluna girer. Batılı yazarları incelemeye başlar. 1915'de öğrenci birliği sekreterliğine seçilir. 1917'de okul içindeki öğrenci birliği başkanlığına seçilir.

1918'de, Mao Zedung öğretmen okulunu başarıyla bitirir. Bazı arkadaşlarıyla birlikte "Yeni Halk Eğitim Birliği" adlı derneği kurar. Burada işçilere okuma yazma dersleri verir.

1918 Eylülünde Mao Pekin'e geçer. Burada bir kütüphanede memur olarak çalışmaya başlar. O dönemin radikal aydınları ile temaslar kurar. 1919'da Mao Zedung Cang Şa'da ilköğretim öğretmeni yapar. 1919 Temmuzunda "Hunan Eleştirisi" dergileri adlı bir dergi çıkarmaya başlar. Dergi, vilayet valisi tarafından yasaklanır. Mao "Sorunların Tartışılması İçin Bir Grup" örgütler. Bunlar, Mao'nun ilk örgütlenme

çalışmalarıdır. 1919 sonunda Mao Zedung yeniden Pekin'e geçer. Bu kez Pekin'e geçişi doğrudan doğruya siyasi örgütlenme amacı ile.

1920 başları Mao Zedung'un Marksizm Leninizmi kendine temel almaya başladığı dönemdir.

1919 yılı, Çin'de anti-emperyalist hareketin, özellikle öğrenci hareketinin büyük boyutlar kazandığı yıldır. Yönlendirici bir teorinin ve bu teoriyle silahlanmış öncü örgütün yokluğu, kendini bütün şiddetle hissettirmektedir. İşte Mao Zedung'u ve onun gibi pek çok devrimciyi Marksizmle temasa getiren bu eksiklik-tir. 1917 Ekim devrimi, Çin'deki devrimcilerle kurtuluş yolunu göstermede çok önemli bir rol oynamıştır. Ekim devriminin başarısı yalnızca genel anlamda propaganda açısından değil; somut olarak da, Çin devrimcilerinin Marksizmle temasa gelmelerinde çok önemli bir rol oynamıştır. Komintern'in görevlendirdiği kişiler, Çin'de devrimcilerle temasa geçerek, onlara her konuda yardımcı olmuşlardır. Komintern görevlisi N. Voytinski Çin Komünist Partisinin kurulmasında çok önemli bir rol oynamıştır.

Mao Zedung 1920'de Pekin'de Komintern görevlisi ve bir dizi Çin Marksisti ile görüşmelerde bulunur. Temmuzda Cang Şa'ya geri döner ve burada Marksist bir grup örgütler. Aynı yılın kasımında Mao Zedung Cang Şa'da, Şangay'da kurulmuş olan "Sosyalist Gençlik Birliğinin" bir şubesini örgütler. Bu örgütler, ÇKP'nin kuruluş kongresine delege gönderen örgütlerdir.

1921 Haziranında ÇKP birinci Kongresi toplanır. Kongreye 50 üyeli temsil eden 12 delege katılır. Mao Zedung delegelerden biridir. 1921 Ekiminde Mao'ya ÇKP Hunan sekreterliği görevi verilir. Mao Zedung özellikle işçiler ve köylüler arasında parti çalışmasına ağırlık verir. ÇKP'nin madenlerdeki ilk hücrelerini örgütler. 1922'de Mao Zedung Hunan'da An Yüan madenlerinde bir gerici örgütlenmesine önderlik eder.

Aynı yılın Ekiminde Hunan Sendikalar Birliğinin başkanlığına seçilir. 1923 Nisanında hakim sınıflar Mao için tutuklama emri çıkarır. Mao Şangay'a geçer, ve burada parti merkezinde çalışmaya başlar. 1923 Temmuzunda, Kuomintang'la işbirliği meselesini çözmekle görevlendirilir. Bu dönem, emperyalizme, özellikle Japon emperyalizmine usaklık eden toprak ağaları ile; Japon emperyalizmine karşı olan güçlerin arasındaki savaş dönemidir. 1927'ye kadar süren bu dönemde, ÇKP Kuomintang'la sıkı bir işbirliğine girer. Mao Zedung Kuomintang'la işbirliğinde, devamlı olarak partinin ideolojik siyasi ve örgütsel bağımsızlığının korunmasını; Kuomintang içinde ÇKP'ye bağlı kızıl ordu birliklerinin kurulmasını savunur. Parti içinde sağcılar, bu görüşleri reddeder. Ne pahasına olursa olsun birlik düşüncesi savunurlar.

1924 Ocak ayında Mao Zedung Kuomintang 1. Kongresinde Merkez Yürütme Kurulu yedek üyeliğine seçilir.

1925 Ocak ayında yapılan ÇKP Kongresinde Mao Zedung Merkez Komitesi üyeliğine seçilir. Hunan'da parti sekreterliği görevine devam eder. Bütün Çin'de bu dönem köylü ayaklanmalarının yükseldiği bir dönemdir. Mao Çin Devrimi için köylü ayaklanmalarının önemini kavramaya ve vurgulamaya başlar. 1926'da ÇKP, köylü meselesi ile ilgilenme görevini Mao Zedunga verir. Bu görev verme şekli, baştan savma şeklinde bir görev veridir. Mao Zedung 1927 ocak ayında, "Hunandaki köylü ayaklanmaları üzerine rapor"unu Merkez Komitesine sunar. Mao Zedung bu raporda, Çin devrimi için köylü hareketlerinin hayati bir önem taşıdığı gerçeğini ortaya koyar.

Mayıs ayında Mao, bütün Çin Köylü Birliği başkanlığına seçilir. Mayıs ayı Kuomintang'la işbirliğinin de sona bulduğu aydır. Çan Kay Şek önderliğindeki Kuomintang birlikleri, komünistlere karşı gelen bir saldırıya geçerler. Bu saldırıda ÇKP ağır bir yenilgiye uğrar. Çünkü böyle bir saldırıya karşı hazırlıklı değildir. Parti içinde hakim olan sağ çizgi, cephe içinde partinin bağımsızlığını ortadan kaldırmıştır. 10 yıllık iç savaş dönemi başlar. Partide sağ çizginin yerine kısa bir dönem sol çizgi hakim olur. Merkez her yerde derhal ayaklanma direktifi verir. Mao Zedung Hunan'da "Sonbahar hasatı ayaklanması" adı verilen ayaklanmayı yönlendirir. Ayaklanma bastırılır. Mao çevresindekilerle birlikte Çingang dağlarına çekilir. Ekim ayında, Mao Zedung ÇKP yönetim kademesinden uzaklaştırılır.

Mao Zedung 1939 yılında Yenanda Çin halkının anti japon askeri siyasi akademisinin 3. kuruluş yıl dönemi dolayısıyla konuşma yaparken

1928 Nisanında, Çu Teh 10.000 kişilik bir güçle, Mao Zedung'un güçlerine katılır. 4 ordu kurulur. Çingang bölgesi Çin'de komünistlerin kendi iktidarlarını kurdukları ilk "Kızıl Siyasi İktidar Bölgesi" olur.

1929'da Kızıl Siyasi İktidar Bölgesi güney Kiangsiye ve batı Fukiene kadar yayılır.

1930 Haziran-Ağustos ayları arasında kızıl ordu birlikleri Cang Şa'daki ayaklanmaları desteklemek için, kızıl siyasi iktidar bölgesinin dışına çıkarlar. Cang Şa'da kanlı çarpışmalar olur. Kızıl ordu önemli kayıplar verir. Geri çekilir. Mao'nun 2. karısı Yang Kai Hui çarpışmalarda beyaz ordu birliklerinin eline geçer. Öldürülür.

1930 yılında Çan Kay Şek'in başını çektiği beyaz ordu birlikleri, kızıl siyasi iktidar bölgesine karşı "yok etme seferlerine" başlar. 1930 Aralıkındaki birinci yok etme seferinde, kızıl ordu birlikleri, beyaz orduya ağır kayıplar verir.

1931 Şubatında 2. yok etme seferi de, beyaz ordunun yenilgisi ve geri çekilmesiyle son bulur. Nisan 1931'de, beyaz ordu (Kuomintang ordusu) 3. yok etme seferine başlar. Bu sefer Ekim'de Japonya'nın Mançurya'ya girmesi üzerine son bulur. Aralık 1931'de, Kızıl Siyasi İktidar bölgesinde "Milli Sovyet Hükümeti" kurulur. Sovyet Hükümeti başkanlığına Mao Zedung seçilir.

1932 Nisanında, Çin Milli Sovyet Hükümeti Japonya'ya resmen savaş açtığını ilan eder.

Mao önderliğinde kızıl ordu, Japon birliklerine karşı mücadele ederken, Haziran 1932'de Kuomintang orduları Kızıl Siyasi iktidar bölgesine karşı yok etme seferini başlatırlar.

Ağustos 1932'de yapılan parti konferansında, Mao Zedung parti içinde güç kaybeder. 1933'ün başında, parti merkezinin yeni görevlileri kızıl siyasi iktidar bölgesine gelirler. 1933 Ekiminde Kuomintang ordusu 5. yok etme seferine başlar. Kuomintang ordusu, kızıl ordudan gerek sayıca gerek silahça çok üstün bir güce sahiptir. Kızıl siyasi iktidar bölgesi iyice daralır. Kızıl ordunun etrafı Kuo-

ÖZÜR!

Mücadele sayı 12, sahife 8 de Çin Halk Cumhuriyeti yazısının 8. paragrafı yanlış olarak çıkmıştır. Doğrusu:

"Çinde'de durum mükemmeldir. Büyük Önderimiz Başkan Mao'nun bizzat başlattığı Teng Hsiao Ping'in karşı devrimci, revizyonist çizgisini eleştirir; ve daha önce alınmış doğru kararları bozmak için sağdan esen rüzgarlara karşı mücadele kampanyası büyük başarılar elde etmiştir."

Düzeltiliriz, okuyucularımızdan hatamızdan dolayı özür dileriz.